

oázis

Erőforrásunk a család

foto: Palásthy Imre

KOPOGTATÓ

Az ember nem születik nagyszülőnek... • Évről évre, napról napra vesz el a Jóisten tőlünk valamit, amit nagyra értékelünk. • Én is megöregszem, és vajon foglalkoznak-e majd velem az emberek, ha összeesem az utcán?! • Miért ne virraszthatnánk mi is a betegágyatok mellett?! Amikor rajtunk segítenek, ne bénítanak az egymásnak okozott fájó, elgymyesedett "sebek". • Volt egy időszak életünkben, amikor négy generáció élt együtt, egy fedél alatt békességben. • A böjt, az ima elősegíti, hogy a világ zsvivájából kihalljuk Isten hangját, és megtegyük azt, amit vár tőlünk.

SZÜLEINK, GYERMEKEINK ÉS MI II.

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő rovata	3
Nem félünk kell... (esszé).....	4
Mindennapjaink	7
Lépcsőházi beszélgetések	21
A pápára figyelünk	22
Élő háziszentély	24
Tedd könnyűvé énnem... ..	26
Otthonra találtunk	30
Gyereknövelde	32
Főzőcske	36
Filmajánló III.	37
Gólyahír	38
Óriási apróságok (gyerekszaj)	38
Nincs boruk! Van boruk!	41
Családakadémia híradó	41
Schönstatt-hírek.....	42

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, ill. önkéntes munkavégzés útján teremtjük elő. Ezért kérjük adományotokat a mellékelt csekkben „Oázis” megjelöléssel vagy átutalással az alábbi számlaszámra:
73200134-10000434,
(Családok a Családért Egyesület)
„Oázis” megjelöléssel.
Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.

OÁZIS 2004. április, XIV. évf. 2. (37.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt-Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: dr. Endrédy István és Cili, Gábor Miklós, Gál László és Szilvi, Gódány Róbert és Rita, Komáromi Ferenc és Mária, Rábai Szilárd és Györgyi, Szabóné Gódány Anna, Szelestei Péter és Ildikó, Szijártóné Tersztyánszky Dorottya, Tirezka Imre és Zsófi, Varga Károly és Erika, Zajkás Péter és Rozi • Rajzok: Oszvári Imri • Nyomdai előkészítés és fotók: Palásthy Imre (www.palasthyt.hu) • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5.

Kedves Olvasó!

Hamarosan a nagybőjt végére érkezünk. Ha arra a mérhetetlen szenvedésre gondolok, amit Jézus értem, értünk vállalt, nagyon elszégyellem magam, milyen csekélység az a böjti fegyelem, amit a családjunkban betartunk: A két „szigorú” böjti napon többet eszünk, mint a régi korok átlagembere, vagyis naponta háromszor és „csak” egyszer lakunk jól. A pénteki hústilalom, miközben nem is vagyunk nagy húsevők. Az elmélyült imaélet, amely, sajnos, gyakran mély álomhoz vezet.

Átéltethetjük, hogy amikor csak annyi táplálékot veszünk magukhoz, amennyi feltétlenül szükséges, „méregtelenítjük” nem csak testünket, hanem lelkünket is, bár lehet, hogy eleinte gondolataink nem annyira Isten, inkább ételek körül keringnek, még olyanok körül is, amiket korábban nem is kívántunk. Amikor ezen az időszakon túljutunk, nagy szabadságot élhetünk meg. Kinyílik szívünk Isten felé. Átéltethetjük, milyen jó nem tulajdonítani túlzott jelentőséget annak, mit és mennyit eszünk. Korgó gyomrú éhségünk lelki éhséggé változhat. Szunnyadó energiák élednek fel.

De mégis, mi ez a lemondás Jézus mérhetetlen kinszenvedéséhez képest, amit értünk vállalt?! Bántott, hogy ilyen csekélységgel igyekszem viszonzni az Ő végtelen szeretetét... És akkor eszembe jutott, az anya elvárja-e gyermekétől, hogy akkora fájdalmat érezzen, vállaljon, mint ő maga, amikor életet adott neki. Nem. „Csupán” szeretné növekedni látni gyermekét: szeretetben, emberségben.

Szeretnénk valami nagyot, különlegeset adni Istennek, és talán nem vesszük észre, hogy elsősorban hűség, hősies helytállásunkat, szeretetünket kéri, ami sokszor fájdalommal, lemondással is jár. A böjt, az ima elősegíti, hogy a világ zsvijából kihalljuk Isten hangját, és megtegyük azt, amit vár tőlünk: talán családjunkban egy gubancos probléma kibogozását. Esetleg lehetőséget teremteni társunknak a pihenésre, kapcsolódásra. Életünk, otthonunk elhanyagolt, rendetlen ügyeinek elrendezését. Kapcsolatfelvételt azokkal, akiknek szükségük van ránk, még ha ez terhes is. Éjszakai virrasztást betegünk mellett. Elviselni, elfogadni, hogy nem mi vagyunk a közép-pontban, merni háttérben maradni. Fűnek-fának nem panaszkodni, másokat lekicsinylő beszélgetésekben részt nem venni. Időt szánni olyan dolgokra, ami gyermekünknek fontos. Ajándékozni, nem csak a feleslegből. Házasságunk szőnyeg alá söpört problémáit átbeszélgetni, megértésre törekedni. És még mennyi mindent kérhet a Megfeszített. Ő még azért sem haragszik, ha

nem mindig szívesen tesszük, zúgolódunk, jajgatunk közben, csak hűségek legyünk és kitartsunk. Így növekszünk emberségben, szeretetben. Segítsen minket a Szűzanya, hogy az Úr hangját kövessük, és a mi kisebb-nagyobb keresztünkkel vele hordozzuk Nagyöbölben és Húsvét után.

A Szerkesztőség nevében kívánjuk minden kedves Olvasónknak, hogy a megfeszített és feltámadott Krisztus az Ő békéjét adja szívünkbe, családjunkba:

Szűz Éva, Szent Tamás

Következő számunkat szeretnénk apukákról, az apukákkal írni. Címe: **Karrier édesapaként.** (Lapzárta: május 30.) Bátran tollat foghatnak az anyukák is, hogyan látják életük párját apaszerepben. Az írásokat ide várjuk:

2040 Budaörs, Öszirózsa u. 15.

Tel.: 23/421-088, e-mail: evatom@uze.net

**Nem félnünk kell az
öregségtől,
hanem életvitelünkkel fel
kell készülnünk rá**

Öregszünk. Biológiai értelemben mindenféleképpen, ha ez még nem is látszik rajtunk. Az öregségre készít fel minket a média. Például a kozmetikai szerek reklámozása révén, amelyek az öregedés folyamatát megszüntetni ugyan nem tudják, de – az ígéretek szerint – az öregedés jeleinek megjelenését késleltetik, vagy hatásukat csökkentik. Nyugdíj előtakarékossági, pénzügyi lehetőségeket kínálnak, hogy időben megalapozzuk a békés, nyugodt öregkor anyagi alapjait.

Ezek mind fontos dolgok, de lélekben készülünk-e az öregségre, életünk egyik legnagyobb, gyökeres változására, amely érzelmileg és lelkileg is több szinten megy végbe. Most még esetleg fiatalok vagyunk, még fiatalos a gondolkodásunk. Gondolhatnánk, hogy az még messze van, azt még

meg kell élni, addig még fel kell nevelni a gyerekeket, fel kell építeni a házukat, munkát és biztos megélhetést kell keresnünk, vannak kisebb-nagyobb mindennapi gondjaink. Korai ezzel még foglalkozni. Egy pillanatra gondoljuk csak végig, hogy valóban korai ezen kérdés átgondolása?

Mindenkinek van tapasztalata szűkebb vagy tágabb környezetéből arra, hogy az öregedés tényét különbözőképpen élik meg az emberek. Az öregedésnek egyik határköve a nyugdíjba vonulás. Ezzel egy időben, vagy közel egy időben a családban is történnek olyan változások, amelyek érzelmi életünket jelentősen befolyásolják. A gyerekek elhagyják a szülői házat, önálló életet kezdenek élni, kialakítják saját életritmusukat, és mindezek következtében a korábbi szoros családi kötelék fellazul. Ezen változások egyik eredménye lehet a „nincs szükség rám, mi értelme...” érzet elhatalmasodása. Ez aztán a legkülönbözőbb magatartási és érzelmi viselkedési módokat eredményezheti.

Hogyan védekezhetünk ez ellen az érzet ellen? A válasz: fel kell rá készülni. Nem tapasztaltuk-e már meg, hogy életünkben bekövetkező nagy változásokra, ha felkészültünk, mennyivel könnyebb volt a változások okozta terhek elviselése, a fellépő nehézségek feloldása? Mennyivel könnyebb gyermekeinknek és nekünk is, ha a változásokra felkészültünk:

Pl.: Egy kisgyerek megszületik. Mennyire készülünk rá. És mennyivel könnyebb a nagyobb testvérnek, ha felkészítjük a kicsi érkezésére.

Vagy a kiskamaszkor, kamaszkor változásai mennyire váratlanul érhetnek minket, annak ellenére, hogy tudjuk bekövetkezésüket, várjuk is valamennyire. És mégis, amikor eljön az az idő, sokszor meglepődünk, és nem mindig tudjuk a kérdést megfelelően kezelni.

Milyen megterhelés a kisgyerekeknek az óvodába kerülés, iskolába járás kezdete. Erre is fel kell őket készíteni.

Ugyanez a helyzet az öregséggel is. Fel kell készülni rá. De hogyan? Mit tehetünk? Erre talán kérdésekkel lehetne válaszolni:

– Mit csinálnánk, ha lenne egy kis szabadidőnk, de úgy, hogy azt nem a gyerekekre, nem az elmaradt otthoni és munkahelyi feladatok ledolgozására használnánk fel, nem pihenésre, alvásra, hanem magunkra fordíthatnánk? Van-e olyan elfoglaltságunk, ami belső örömet szerez? Vannak-e álmaink, vágyaink, amit időhiányában nem tudunk megvalósítani? Ha van, az jó és szerencsés. De karbantartjuk-e azokat, vagy hagyjuk, hogy az álmok felörlődjenek a mindennapi feladatok között?

– Figyeljük-e környezetünket, hogy a körülöttünk élők hogyan élik meg az öregséget? Gyűjtjük-e a tapasztalatokat? Célszerű lenne lejegyezni em-

lékeztetőül azokat a tanulságokat, amelyeket nem akarunk elfelejteni évek múltán sem.

– Tudunk-e néha időt szakítani arra, hogy kettesben szervezzünk programokat, és így „gyakoroljuk” azt az állapotot, amikor már nem nyüzsgönek körülöttünk a gyerekek? Jó, ha van pl. valami közös „mániánk”, ami kettőnket összeköt, mikor magunkra maradunk.

– Teszünk-e valamit jó kondíciónkért, egészségi állapotunkért, hogy megelőzzük a betegségeket, és hogy gyorsabban felépüljünk? Egy súlyosan elnehezült, puhány testet nehezebb ápolni, gondozni komolyabb betegség esetén.

– Vigyázunk-e arra, hogy idős korunkban is szerethetőek legyünk? Már most odafigyelhetünk, hogy ne vegyünk fel rossz szokásokat, ne „gyepe-sedjünk be” és szellemileg is tartsuk karban magunkat.

– Gyermekeink nevelésében is készülhetünk az öregségre:

Azzal, hogy kezdettől fogva önállóságra nevelünk, megkönnyítjük a majdani elszakadás fájdalmának elviselését. Folyamatosan tudatosítanunk kell, hogy a gyermeket nem szabad magunkhoz láncolnunk.

Az idős emberekhez való viszonyunk döntő lehet abban, hogy gyermekeink hogyan viszonyulnak majd hozzájuk és hozzánk, amikor mi is meglett korúak leszünk. Fontos, hogy találkozzanak gyerekeink öregekkel, és lássák, hogy mi szeretettel fordulunk az idősekhez, akkor is, ha már magatehetetlenek, vagy komoly segítségre szorulnak. Az élet tiszteletére is nevelhetjük őket, ha megértik általunk, hogy maga a lét, a teremtetett élet érték, akármilyen élet is az.

Most még nem tudjuk pontosan, mi vár ránk öregségünkben, milyen feladatok, mennyi felajánlani való szenvedés, áldozat. Egy biztos, hogy kapunk majd segítséget a Gondviseléstől, amikor szükségünk lesz rá, és addig is, tehetünk valamit azért, hogy szeretnivaló öregek legyünk.

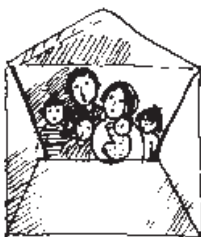
Nem számít, hogy X van nevem mellett!

Higgyétek, nem számít az évszám!

Csak az a fontos, hogy feljebb avagy lejjebb

Léptem-e ama láthatatlan létrán.

(Horváth Imre)

Én is leszek öreg

Várok az orvosi rendelő előtt. Mellettem egy hajlott hátú néni ült, nagyokat sóhajtozott. Megkérdeztem, nem érzi-e rosszul magát, mire ő elkezdte sorolni betegségeit, családi helyzetét, és panaszkodott, panaszkodott... vég nélkül. Eleinte érdeklődően hallgattam.

Amikor története végére ért, sóhajtott egy nagyot, és újra kezdte, elmondta ugyanazt, amit az előbb. A figyelmem elkalandozott, már csak bólogattam, hümmögtem, vártam, mikor ér a végére. Végre befejezte, én nézelődtem körbe, hátha bejutok már az orvoshoz, de még mindig sokan voltak előttem. Ő sóhajtozott, és mint a magnó, amit visszapörgetnek, újra kezdte. Nem kis erőfeszítembe került, hogy ne legyek udvariatlan, és felálljak valami indokot keresve, vagy belemélyedjek a magammal hozott olvasmányba.

Hirtelen abbahagyta monológját és megkért, kísérjem ki a mosdóba. Bekísértem. Nehézkesen magára csukta az ajtót. Hamarosan jött is ki, mert nem volt benn akasztó a kabátjának és a táskájának. Kérte, fogjam meg a holmiját. Újra magára zárta az ajtót, majd ismét megjelent. Elnézést kért, nem bizalmatlan, de annyi rosszat hallani manapság, inkább magával viszi a dolgait, de előtte belenézett a táskájába, nem tűnt-e el valamije. Ez persze nagyon rosszul esett. Kért, hogy várjam meg. Ismét betotyogott, én végtelennek éreztem az időt, amit bent töltött. Nem tudtam menjek-e ki innen, vagy maradjak, mert esetleg szüksége lesz rám. Csak néztem a WC-ajtót, gondolataim összevissza jártak.

Eszembe jutott, hogy egyszer talán én is leszek ilyen korú, és én is leszek segítségre szoruló, magatehetetlen öreg néni, még ha nehéz is elképzelni.

Most még nehéz ezt elképzelni, de apró jeleket már ma is tapasztalok. Ifjanc éveimben mennyire idegesített anyám úgymond nehézkessége, hogy a váratlan dolgok felidegesítik, zavarba hozzák, aggodalmaskodása, a körülötte lévő dolgok rendben tartása, azok átláthatóságának fontossága, hogy az erős hangokat nem bírja... és még sorolhatnám. El sem tudtam képzelni, hogy valaha én is hasonlóképpen érzek majd. Ma már kemény odafigyeléssel tudom csak kordában tartani ezeket az általam idegesítőnek tartott tulajdonságokat, ha egyáltalán sikerül! És meddig sikerül...?! Évről évre, napról napra vesz el a Jóisten tőlünk valamit, amit nagyra értékelünk: egészségünket, gyorsaságunkat, rugalmasságunkat, rátermettségünket... és, ami a legfájóbb, azokat is, akiket szeretünk. Van, akitől gyorsabban és van,

akitől többet vagy kevesebbet.... Talán azért, hogy kevesebb „poggyással” könnyebben Hozzá érkezzünk.

Én is megöregszem, és vajon foglalkoznak-e majd velem az emberek, ha összeesem az utcán, ha nem tudok felszállni a buszra, ha segítségre szorulok a bevásárlásnál, vagy ha mindenre másként és jobban emlékszem vagy éppen alig emlékszem valamire? És ha erre gondolok, rá kell ébrednem, hogy sokkal de sokkal türelmesebbnek kellene lenni az idősekkel szemben, elfogadni, hogy elszállt fölöttük az idő, hogy lelassultak, fáradékonyabbá, szenilisebbé váltak. Sajnos, ilyen önző módon jár az agyam, magamat kell, hogy lássam hasonló helyzetben, hogy türelmesebb legyek.

A WC-ajtó kinyílt, magamat láttam elötotyogni onnan, akit egy magán erősen uralkodó fiatalasszony a helyére kísér. Hál’ Istennek a néni sorra került.

Ezek után úgy érzem, mintha egy kicsit könnyebben lennék megértő az édesanyámmal.

Kontyos, kendős őszanyó

Amikor a nagyszülőkről beszélnek, sokakban a kontyos, kendős ősz nagyanyó képe jelenik meg, aki finomságokkal várja unokáit és akinek mindig van ideje arra, hogy meghallgassa őket, vagy a békés nagyapóé, aki a kályha mellett mesélget és szép életének példájával, életbölcsségével erősíti az ifjúságot. Sajnos, egyre kevesebb az ilyen nagy. Ezzel szemben egyre több, aki keményen dolgozik, hogy utolsó erejével még bizonyítson, és hogy anyagilag a gyerekeitől mindvégig független lehessen, aki az unokáit a fényképeken keresztül „imádja”, szemtől szemben lehetőleg minél kevesebbet legyenek, mert az igen fárasztó, viszont fáradhatatlanul járja a bevásárlóközpontokat. Egyre több olyan nagy van, aki mese, közös játék helyett a képernyő elé ülteti a gyerekeket, mert addig sincs velük gond, aki a „hivatalos ünnepeket” (karácsony, húsvét) jó, ha kötelességszerűen teljesíti, és akinél megbeszélés nélkül betoppanva egy vajás kenyér se jár...

Érthető, hogy egyre többen gondolkodnak így, mondom én is nagymaként, hiszen nem jó kiszolgáltatva lenni másoknak, takarékoskodni is kell, és szükség van arra az érzésre, hogy a munkahelyen megálljuk a helyünket, hogy sikeresek legyünk, és valljuk be, a tévéműsorok nem annyira fárasztóak, mint az unokák, gyerekek.

Én sem vagyok kontyos, kendős őszanyó, de mégis megpróbálunk vigyázni arra, hogy nálunk ne így legyen. Férjemmel úgy gondoljuk, hogy az

időskorunkról való gondoskodás legfontosabb része a gyerekeink, és az ő gyerekeik. A szeretetteljes, bensőséges kapcsolat mindegyikükkel, amelynek kialakításán egész kicsi koruk óta fáradozunk. Amellett, hogy jó szeretni és szeretve lenni, jó sok szép közös vagy megosztott élménnyel megajándékozni egymást, ez egy biztos alapot ad ahhoz is, hogy a nehézségekben merjünk egymáshoz fordulni. Bár jó lenne elkerülni, és elég furcsa lenne, ha gyerekeink pelenkázának minket, hallgatnák gügyögésünket, mint régen mi az övékét, sokkal könnyebb egy akár ily módon is kiszolgáltatottá vált helyzetet elfogadni, ha a gyerekekkel mély kapcsolatban vagyunk. Amikor rajtunk segítenek, ne bénítsanak az egymásnak okozott fájó, elgennyesedett „sebek”, hanem erőt tudjunk meríteni mindabból a jóból, amit együtt éltünk át.

Amikor egy családi ebéden ez a téma szóba került, a gyerekeink ilyeneket mondtak: „Miért esne nehezetre tőlünk esetleg pénzt elfogadni, amikor ti is erőn felül segítettetek minket, amikor a házasságkötéskor semmink se volt?! Még a nagymamáról rátok maradt régi cseresznyebútort is nekünk adtátok, pedig ahhoz mennyi emlék kötött. Miért tartanátok attól, hogy hozzánk költözzetek, ti se hagyátok, hogy albérletbe költözzünk építkezéskor a gyerekeinkkel, hanem a házatokba fogadtatok, bár alig volt hely?! Te mennyit virrasztottál velünk, amikor kicsik voltunk, sőt még az unokáid mellett is, amikor elutaztunk, miért ne virraszthatnánk mi is a betegágyatok mellett?!”

Szeretnénk, ha a Jóisten megkímélne bennünket a kiszolgáltatottsággal járó próbatételektől, nehézségektől, de könnyebb lesz ezt ilyen háttérrel elfogadni.

Élő történelemkönyv

Amit a nagyszülők átéltek, ma már történelem. Átéltek nehéz idöket, megpróbáltatásokat, nélkülözéseket, félelmeket, amelyeket mi alig tudunk elképzelni. Erőt ad, ha tudjuk, honnan jöttünk, még akkor is, ha nem dicső családból származunk. Segít abban is, hogy jobban megértsük egymást, sőt magunkat is. Kérjük őket, osszák meg családi krónikájukat velünk, erősítsenek meg minket gyökereinkben, hogy embert próbáló helyzetekben táplálkozni tudjunk a tapasztalatokból, az élményekből, a múltból.

Ehhez azonban arra is szükség van, hogy mi is szánjuk rá az időt, hogy ezeket meghallgassuk (Sokszor már legyintünk: „Jön a papa már megint a Don-kanyarral”). Bölcsebb, ha nem bízunk abban, hogy memóriánk idővel nem hanyatlik, ezért legjobb, ha magnóra rögzítjük vagy papírra vetjük a mi családi történelmünket.

„Ugye találkozunk szombaton?”

Mostanában igen sokszor van szó a „nagy családosokról”. Társaságunkban is sokan vannak. Mit is jelent e fogalom? Igen: három vagy több gyerek, papa, mama, mi is öt gyerekünkkel beleillünk a fogalomba. De mégis, számunkra ennél többet is jelent a „nagy család”, a két generációt felölelő többtagú közösségnél sokkal szélesebbet is. Előttünk ebben az összefüggésben a három, olykor a négy generációt összetartó, élő családi közösség jelenik meg.

Talán azért is, mert mindmáig számunkra ez nem valami különleges életformát jelöl. Kisgyermekként szerves része volt életünknek a velünk együtt élő Nagyi, aki később az unokák gyerekeinek megjelenésekor a Dédi lett. S ekkor volt egy rövidebb időszak életünkben, amikor négy generáció élt együtt, egy fedél alatt békességben. Ez a teljes és szoros együttlét a dolgok természetes rendje szerint később megszűnt.

Mi hárman, lányok új fészket kerestünk, és építettünk fel a magunk családjá számára. Itt már életünket mindhárman férjünkhöz kapcsoltuk. A Jó Isten kegyelméből azonban a régi kötődések fennmaradtak.

Ma már mi vagyunk a szülők, szüleink a nagyszülők, gyerekeinkkel együtt mi vagyunk a család. Felvetődik, vajon mi maradt meg a korábbi kötődésből igazán?

A különös az, hogy ezt a kérdést csak mostanában tesszük fel magunknak, mert a hagyomány, az együvé tartozás élménye, szükséglete (?) természetes módon – ha átalakulva is –, de folytatódik. A minket elindító, felnevelő közösség nem hullott szét, hanem továbbépült. Megtartva azt az egymásra figyelő, egymást segíteni kész szeretetközösséget, a biztonságot adó légkört, amire mindnyájunknak szüksége van ma is.

Megadatik gyerekeinknek – az unokáknak –, hogy mindezt ők is természetes életformaként éljék meg, hogy mindennapi, élő a kapcsolat a testvéreken kívül az unokatestvéreikkel, a nagybácsikkal, nagynénikkel és a nagyszüleikkel. S a férjeink? Úgy tűnik, maguk is igénylik, helyeslik mindezt. Ki azért, mert maga gyermekkorából ismerős közösségbe került, ki azért, mert korábban nem volt része benne. Életre szóló, életet formáló kötődés ez mindnyájunk számára. S állítjuk azt is, hogy a gyermekek személyiségének kialakulása, testi, szellemi erkölcsi fejlődése ebben az életformában alakul a legmegalapozottabban. Megtanulnak önzetlenekké válni, hisz abban nőnek fel, hogy rajtuk kívül másokra is figyelniük kell; hogy

van szabadságuk, de az csak addig az, míg a másik szabadságát nem bántja. Azt is megtanulják, hogy ahol sokan vannak, ott nem mindig vagy nem azonnal érhetőek el a vágyak, s hogy ez nem baj! Kiskoruktól tudják azt is, hogy nem csak testünket, hanem lelkünket is ismernünk és gondoznunk kell.

Azt is látnunk kell, hogy ennek, a ma már sok pilléren nyugvó emberközösségnek mozgatói szüleink voltak. Sikertől magukkal hozni, megőrizni és átadni azokat a hitre, emberségre, értékekre épülő családi tradíciókat, amelyeket újraéleszteni, megmenteni akarunk, s amelyre készek a hozzánk hasonló családi közösségek, a nagycsaládosok.

Édesanyám az, aki nemcsak emlékeiben őrzi a régmúlt családi összejöveteleit, hanem igazi teherbíró asszonyként, egész heti komoly munka után megteremti rá a lehetőséget is.

Szombatonként utolérhetetlen ebéddel várja a mára huszonegy főre duzzadt családjának ráérő tagjait. Persze a teljes létszám ritkán találkozik össze, hiszen már az unokák közül is egy jó rész olykor külön elfoglaltsággal bír, de így is úgy tizenöten üljük körül az asztalt. Vagyis ma már nem is csak egy asztalt, hiszen két-három helyen is terítünk. Így külön kerülnek az

apróságok, akiknél persze mindig történik valami, külön ülnek a kamaszfélék. Így a főasztalnál lehetőség nyílik arra, hogy megbeszéljük az elmúlt hét történéseit.

A terítés azok feladata, akik legelőször érkeznek, az ebéd közbeni tálalás, edényleszedés, italtöltés az erre éppen kijelölt unokák dolga. Süteményről mindig valamelyik családanya gondoskodik, bár ha „ünneplős” a

szombat – amiből minden hónapban több is akad – nem múlhat el az ebéd Anyu tortája nélkül.

Étkezés után aztán színes képet mutat a lakás, hiszen a kicsik pillanatok alatt beterítik a szobákat játékokkal és hangzavarral. A nagyobbak egy része folytatja a számítógépes játék befejezhetetlen akcióit. Van, aki valami érdekes olvasnivalót talál a sok ezerből álló könyvtárban. Akad, aki elbóbiskol egy karosszéken; van, akinek el kell mennie. Mi testvérek, sógorok, szülők pedig maradunk az asztal körül (ilyen ebéd után!) és beszélgetünk. Beszélgetünk és töltődünk egymásból, mert ilyenkor előkerülhet öröm és bánat, siker és gond, munka és pihenés, minden, ami fontos és nem fontos.

A délután előrehaladtával aztán páran a konyhában folytatjuk a soha ki nem fogyó mesélnivalót, miközben eltüntetjük a dicső ebéd kevésbé dicső romjait. Ezalatt a szobákban is helyére kerülnek a dolgok, és bizony a kicsik is egyre hangosabban adják jelét annak, hogy elfáradtak, indulni kell. Így hát lassan szétválnak a családok, és ki-ki indul a saját otthona felé.

Szeretnénk, hogy majdan gyermekeink is őrzői, építői legyenek mind a szűkebb, mind a tágabb, de igaz értelemben vett, nagy-családi kapcsolatoknak. Nekünk, szülőknek, nagy a felelősségünk mindebben! Imádkozunk, reménykedünk és főleg tennünk kell azért, hogy majd ők is, éppúgy, mint mi, akik rendszeresen találkozunk hétről hétre, akár minden héten megkérdezzék egymást: „Ugye találkozunk szombaton?”

Kíváncsiak voltunk, hogyan látja ezt a nagymama, aki vendégül látja a családokat. Megkérdeztük őt is:

Egy nagy családi ebéd elkészítése sok fáradtsággal jár. A heti munka után talán jól esne inkább pihenni. A felfordulást sem könnyű elviselni. Miért tetszenek mégis minden héten időt szánni az együttlétre?

Sokszor kérdezték már tőlem, hogyan lehet megszervezni és lebonyolítani a nagycsaládom számára a szombati ebédeket. És egyáltalán, miért vállalom mindezt.

Amikor mindhárman elmentek otthonról, hogy a saját életüket éljék férjükkel, saját gyermekeikkel, megszűnt a mi „kis” családunk. Egyre inkább úgy gondoltam, ha már dolgoznom kell még, s nem tudok igazi, aktív nagymamaként segíteni Nekik, legalább egy héten egyszer segíték azzal, hogy nem kell főzniük, s együtt lehetünk megint a közös asztalunknál.

Így indult. De az igazi ok, azt hiszem, hogy jó rendszeresen együtt lennünk. Amíg így mindenkinek kellemes, s én a Jóisten segítségével bírom, úgy örömmel teszem.

Hogyan oldható meg? Be kell osztani az időmet. A péntek a bevásárlás ideje. Bevallom, ez a kisebb dolog. A nagyobb, kitalálni, mi legyen a menü. Tudni kell, ki mit szeret, ki mit nem eszik meg. Ismerni kell a fogyasztási kapacitást. Manapság több és nagyobb lábosra van szükségem, nagyobb mennyiség szükséges mindenből. Na és gondoskodni arról is, hogy legyen nassolnivaló a hűtőben, amit ebéd után settenkedve lopkodnak az unokák.

Már reggel felteszem a levest és a főznivalókat, előkészítés után a többi. Egyre készen kell lennie az ebédnek, mert a találkozás fél 2-kor van.

Ha valamelyik unoka korábban betoppan, van segítség a salátakészítéshez, terítéshez. Ha nem, akkor szimultán dolgozom a konyha és az étkező között. A jó az, ha az asztal is készen áll.

Ha a fiúk megjönnek, emelgetik a fedőket, az éhezőknek rögtön enni kell!

Ma már három összetolt asztal is kevés a 15-18 főt figyelembe véve. A kisebbek külön asztalnál ülnek. A gőzölgő leves mellett ülve hirtelen csend lesz. Csak közös asztali ima után fogunk hozzá. Szívet melengető látvány ez.

Azután több szinten, több szólamban folyik a diskurzus ebéd közben.

A kicsik – minden kísérlet ellenére – nehezen tarthatók az asztalnál ebéd végéig. Így leves után általában engedéllyel távoznak. A legkisebb, éhes madárfiókaként, körbe járja az asztalt, hol itt, hol ott nyomnak a szájába valamit.

Ma már a nagyok és a kamaszok is alig várják az ebéd végét, hiszen egyéb dolgaik akadnak. Máskor több-turnusos az ebéd, ha egyik, másik meccsről jön vagy oda rohan.

Azután a lányok segítenek leszedni az asztalt. A fiúk a számítógép elé ülnek, a kisebbek kardoznak, katonáznak vagy egymást kergetik. Megindul az élet.

Lassan elfáradnak, elülnek valahol. Lányaim segítenek a rom-eltakarításban. Majd csend lesz, mert elmennek!

De így van jól. Látjuk, látják egymást. A három generáció együtt van, beszélni tud egymással. Ha gondja van valakinek, megbeszéljük. Ha örömteli esemény volt, elmondjuk. Együtt örülünk a gyerekek sikereinek, nevetünk csínytevéseiken, tudunk folyamatosan egymásról.

Ez olyan erő – számunkra mindenképpen –, amelyet csak az ismerhet meg, aki kipróbálja. Kívánom minden nagyszülőnek, hogy ilyen gyermekei, vejei és unokái legyenek, mint akiket a Jóisten nekünk adott. Akkor nem kérdés: miért és hogyan lehet az ezzel kapcsolatos feladatokat elvállalni.

Nagyszülőnek lenni...

Az előző számban megjelent „*Használati utasítás anyósokhoz*” és az „*Anyós-meny kapcsolat békésen és együtt*” c. írás kedvet csinált, hogy pontokba szedjem azokat, amiket a nagyszülői hivatásban a legfontosabbnak tartok:

1. pont: *Az ember nem születik nagyszülőnek* (ahogy szülőnek sem!), de ez a gyerekeinket és az unokákat egy csöppet sem érdekli. Polgári foglalkozásunktól függetlenül azonnal nagyszülőként van ránk szükségük. Azzal, hogy gyermeket vállaltunk, elvállaltuk azt is, hogy nekik is gyermekeik lesznek (hál' Isten!), és ez feladatot ad nekünk is.

2. pont: *Ne feledkezzünk el arról, hogy „csupán” nagyszülők vagyunk*, vagyis bármennyit is van velünk unokánk, nem nevelhetjük szülei ellenében (viszont beszélgethetünk sokat – nem kritizálva –, hogy megértsük egymás szempontjait). Nagyszülőként viszont könnyebb elfogadni és szeretni unokáinkat úgy, ahogy vannak, hiszen nem a mi feladatunk megnevelni őket.

3. pont: *A nagyszülői lét nem lehet úgymond felelőtlen állapot*. Ha agyonkényeztetjük unokánkat, ha megengedünk neki mindent, amit otthon nem szabad, lehet, hogy kegyeibe férközünk, de nem teszünk jót sem neki, sem gyermekeinknek, mert a következetesség és a jó korlátok nem öncélúan vannak, hanem védelmezik őket, támpontot adnak. Agyonkényeztetni nem szabad, nagyon kényeztetni sem, de kicsit kényeztetni nagyon jól esik!

4. pont: *Szükségük van ránk*, az időnkre, a türelmünkre, a tapasztalatainkra, a gondoskodásunkra, a főztünkre... és a biztos háttérre, amit jelenthetünk. És *nekünk is szükségünk van rájuk*, az idejükre, a türelmükre, a tapasztalataikra, a gondoskodásukra, néha még a főztükre is, és a biztos háttérre, amit jelentenek.

5. pont: *Lelkiismeret-furdalás nélkül bevallhatjuk, előfordul néha, hogy zavarunk minket*: pihenésünket, napi programjainkat, életvitelünket, de ez nem tragédia. Ha kölcsönösen arra törekszünk, hogy egymást segítsük, a másinak jó legyen, mindannyian „jól járunk”.

6. pont: *Szóból értenek meg minket is*, merjük bátran megfogalmazni kívánságainkat, igényeinket, kéréseinket és a „nem” szó is szerepelhet szótárunkban (ahogy nekik is).

7. pont: *Sokat adunk, de annak a sokszorosát kapjuk vissza*. Például engem nagyon érdekel minden apróság, ami az unokákkal, gyermekeimmel

történik, számon tartom az iskolai eseményeket, kirándulásokat, barátságait, és ők szívesen mesélnek nekem. Igazán figyelek arra, hogy ne sértődjek meg, ha valamiről nem akarnak beszámolni, hiszen nekik is lehetnek titkaik, és arra is, hogy ne tegyek kioktató megjegyzéseket. Milyen nagy dolog (!): őket is érdekli, fáj-e még a hátam, mit mondott az orvos, sokat kellett-e kapálnom, hogyan aludtam éjszaka.

Öregségünkre annyi mindent elvehet tőlünk a Jóisten. Ha szeretet vesz körül, mindent könnyebb elviselni.

*Hetven körül
Az ember a világi jónak
Kétszeresen örül.
Halk lesz a szó,
Kettős akkord bűg benne mégis,
A szomorú is meg a szép is:
Köszöntő is meg búcsúzó.
„Köszöntelek,
– Szólnék, – te szép világ, szeretlek”,
De a nehéz szók könnyekként peregnek:
„Isten veled, Isten veled!”
Hetven felé
Minduntalan búcsúzna már az ember,
És könnyeit szégyenlős szerelemmel
Szemérmes szókba rejtene.
De megered
A szó patakja s szétveti a mellet:
"Hívlak, szeretlek, kívánlak, öllelek,
Erdők, hegyek, virágok, emberek!"
Hetven körül
Az ember mindennek örül.
Hetven felé,
Mint felhőn át az esti napkorong,
Mindenfelé
Egy fényességes árny borong:
Az Istené. (Sík Sándor)*

Hirdetés a mennyországból

Tisztelt Uram, Asszonyom!

A nyugdíjas évek felé közeledve bizonyára Önök is elgondolkoztak azon, hogyan tehetnék ezt a szép időszakot a lehetőségekhez képest gondtalanná, nyugodttá, anyagilag és lelkileg kiegyensúlyozottá. Társaságunk, a Gondviselés Biztosító Társaság (továbbiakban Gondviselés) az Önök döntését szeretné megkönnyíteni. Kérem, fontolják meg ajánlatunkat, mielőtt esetleg másik befektetési forma mellett köteleznék el magukat.

Társaságunk több ezer éves múltra tekinthet vissza. Elégedett ügyfeleink hiteles tanúságtétele megtekinthető egy Önök által is jól ismert könyvben, a Szentírásban, emellett megszámlálhatatlan könyvben, folyóiratban és előszóban is tudomást szerezhetnek sikeres működésünk bizonyítékairól.

Kiegészítő nyugdíjbiztosításunk alapja egy soha nem inflálódó tőke: a szeretet. Nagyon kell vigyázni, ugyanis ez a legértékesebb valuta, a világ összes országában beváltják, ezért sokan hamisítják. Mi Önöknek az eredeti, hamisítatlan valutát ajánljuk, melynek előállítását egy kiváló szakértő az 1. Korintusi levélben leírta és a világ legismertebb Mesterétől, Názáreti Jézustól tanulta. A Mester azt tanította és egész életével és halálával is azt bizonyította, hogy életünk legfontosabb feladata ennek az eredeti és hamisítatlan valutának, a szeretetnek az előállítása.

Tisztelt Uram, Asszonyom, ha Ön minden igyekezetét arra fordítja, hogy ezt az időtálló tőkét megszerezze, ez az Ön legfontosabb munkája és minden egyebet (különmunkát, házimunkát, takarékoskodást) ez alá rendel, biztos lehet abban, hogy nem csak ez az értékes tőkéje gyarapodik, hanem tapasztalja, hogy fontos dolgokban nem szenved hiányt. Ennek az állításnak az igazságát Központi és visszavonhatatlan Garancia szavatolja: „Keressétek előbb Isten országát és az Ő igazságát, és mindezt megkapjátok hozzá. Hiszen Mennyei Atyátok tudja, hogy mindezekre szükségetek van. Ne aggódjatok tehát a holnapért...” (Mt 6,32-34)

Hogyan tudja tőkéjét minél magasabb haszonnal forgatni?!

1. lépés: Szórja szeretetét úgy, mint a kályha a meleget. A kályha hiába igyekszik melegséget sugározni a távolállókhoz úgy, ha meleget nem adja még erősebben a közel állóknak, a családtagoknak. Ha a szeretet melegsége a közelállókat alig-alig éri, hiába igyekszik a távolabbiakat átjárni, a sugárzás erőtlen, hatástalan marad.

2. lépés: Tanítsa, hogyan kell ezt tőkét előállítani. Több évszázados tapasztalatok és kísérletek igazolják, hogy csupán szavakkal nem érhetünk el sikert, az előállítás oly nehéz, hogy személyesen kell a példát megmutatnunk. Ha családjától idős napjaiban szeretetet vár, szeresse most családját. Ha családjától idős napjaiban gondoskodást vár, gondoskodjon most családjáról. Ha családjától idős napjaiban segítséget vár, segítsen most családjának. Napjaink társadalmában kialakult egy kockázatos befektetési mód, melyet más társaságok ajánlanak: sok időt fordítunk a munkára és arra, hogy takarékoskodjunk, hogy lehetőleg elég pénzünk legyen, ne szoruljunk más, pl. gyerekeink, unokáink segítségére, jelenlétére. Ezáltal nem marad erőnk, időnk másra, pl. gyerekeinkre, unokáinkra, akiknek most a mi segítségünkre, jelenlétünkre lenne szüksége. Vagyis nem adunk, hogy majd nekünk se kelljen adniuk, ne kelljen elfogadnunk. Félünk a kiszolgáltatottságtól, mert nem szeretünk igazán. Hiszen aki igazán szeret valakit, nem fél attól, hogy ki van szolgáltatva neki.

3. lépés: Ha főállású munkáját (a szeretet gyakorlását) lelkiismeretesen végzi, munkabére egy Központi Bankba kerül, melyet egy feddhetetlen, minden tetteben megbízható, mély érzésű igazgató, a Gondviselés vezet, aki a befizetett nyugdíjárulékból mindenkinek pontosan a neki szükségeset adja. És azt valóban megadja. Itt is felmerül egy probléma: előfordulhat, hogy adódnak kiegészítő tevékenységek (mellékállás, házimunka, gondoskodás idegenekről, spórolás stb.), ezek gyakran gátolják a szeretet kifejezését (persze nem minden esetben). Ezért vigyázzon, a szeretet legyen a legfontosabb szempont, ne az anyagiak bebiztosítása.

Tisztelt Uram, Asszonyom!

Amennyiben ezt a biztosítást már megkötötte, úgy ajánlatunk erősítse meg Önt elhatározásában. Ha nem, kérjük, a nyugdíjas évek biztonságának terhére tegye a Gondviselés vállára és Ön a társaság több ezer éves múltját figyelemmel kísérve nyugodt lehet, hiszen a bankok, a befektetések, a tőzsde csődbe mehet, az ingatlanok elértéktelenedhetnek, eléghetnek, nehezen összekuporgatott pénze „elúszhat”, azonban a Gondviselés még sohasem jutott csődbe.

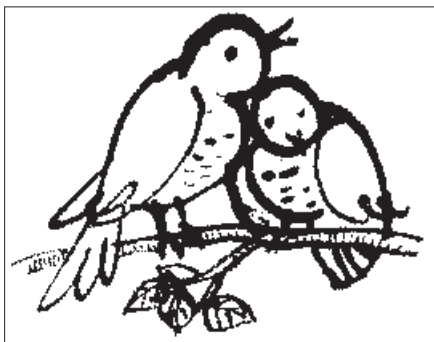
Amennyiben ajánlatunk felkeltette érdeklődését, keresse meg üzletkötőnket elsősorban az Önhöz legközelebb állók szívében.

Köszönettel:

Gondviselés Biztosító Társaság

Egyebek: Ami még történt velünk, megérintett minket...

Lelki köldökzsínór

Lassan hét éve házások vagyunk, három gyerekkel már nagycsaládosnak is számítunk, és ami ezzel jár: megtapasztaltuk a házasság változosságát. Voltunk hetekig tökéletes harmóniában, egyre növekvő szeretetben, voltak fájó heteink, amikor a közömbösség kínozott minket, voltak időszakok, amikor a külső nehézségek még közelebb hoztak minket egy-

máshoz, volt, hogy a belső átalakulások eltávolítottak minket egymástól, de azért mindig tudtam, hogy összetartozunk. Volt, hogy szívvel-lélekkel éreztem ezt, volt, hogy csak a fejem tudta, hogy ez így van jól, ez a mi együttesünk, és bíztam benne, hogy majd az érzélem is visszatér. És persze mindig visszatért. Annyi apró élmény segíti ezt, a nagyobbak mellett! Érdemes ezeket észrevenni és őrizgetni!

Most lesz egy éve, hogy egy ilyen apróság megerősítette bennem az összetartozás érzését, élményszerű ma is. Sokszor eszembe jut, és már hónapok óta készülök leírni, de most, hogy betegek a gyerekek, végre rászánom magam, megpróbálok egyezkedni a Szűzanyával, hátha ez az ajándék bumerángxént visszakerül hozzánk...

Két autóval utaztunk, az egyiket szerelőhöz kellett vinni, a másikkal utána közösen akartuk folytatni az utat. Férjem elől a „rossz” kocsiban, én a két gyerekkel hátul a másikkban. Sok mindenre kellett figyelni, szórakoztatni a gyerkőcöket, adogatni a ropit, megfordítani a gyerekkezettát, énekelni, és közben figyelni az utat, amit nem ismertem. Sűrű forgalom, piros lámpák, útépités, teherautók: elég ideges voltam. Figyeltem az előttem lévő autót, benne az „uramat”; sokszor olyan közel mentem, hogy láttam az arcát a visszapillantó tükörben. Láttam a szemüvegét, mögötte a szemét, ahogy figyelmesen az utat nézi. Éreztem, ahogy megmelegszik a szívem környéke. Elfelejtette visszavenni az indexet, már mióta villog. Biztos

bömböl a rádió, azért nem hallja a kis kattogást. Hja, most nincs aki megkérje, hogy tegye halkabbra... Villogtatok neki, de nem veszi észre, most már biztos, hogy rádiót hallgat, elvégre igazi férfi. Nézem a visszapillantóban az arcát. A férjemét. Aki mutatja nekem az utat. Aki mögött megyek, amerre ő megy, nélküle nem tudnám hová, merre. Nézem az arcát, reménykedem, hogy talán visszanéz ő is, talán megérzi, hogy milyen szeretethullám öntötte el a kis felesége szívét. De nem, nem az a típus, akinek ilyen apróság az eszébe jut. Nem baj, a férfiak általában nem ilyenek, nem hagyom elrontani a kedvem, sőt. Visszavette az indexet. Megyünk utána. Kanyarodunk, amerre ő; sávot váltunk, ha kell; lassítunk, ha ő lassít; gyorsítunk, ha ő is azt teszi. Nem hagyjuk, hogy közénk kerüljön bármilyen más jármű. De nem ám. Hiszen összetartozunk. Még ha a többiek nem is látják azt a láthatatlan kötelet, ami ott van a két autó között, végig, végestelen-végig. Aztán megérkezünk. Aztán együtt utazunk tovább. És mindent megteszünk, hogy láthatóvá tegyünk azt az elnyúlhatatlan zsinórt, ami köztünk feszül. Hol rövidebb, hol hosszabb ez a lelki köldökzsinór, de elvágni nem lehet. Nem hagyjuk.

A családnapi görbe tükre

Vasárnap:

A családnapot 11 házaspár, 111 gyermek és 1 gyermekfoglalkoztató kezdte el. Az előadó- és vezető házaspárok az esti jó hangulatot „Gyertek, kezdünk!” felkiáltásokkal zavarták meg.

A 20 éves, óvónőképzős gyermekfoglalkoztató bemutatkozásakor kijelentette, hogy a 19 éven aluli gyermekeket csak fényképen szereti, élőben utálja őket, erről az élet és a tanulmányai egyaránt meggyőzték.

Hétfő:

X és Y előadó házaspár ma jubilál: éppen 10. éve tartják meg ugyanazt a családnapi előadásukat. Mondanivalójuk súlyosságát 15 kg könyvvel támasztották alá. Előadásuk minden résztvevőt (különösen a férfiakat) mélyen megérintett. Főleg az, hogy halkan beszéltek, így a hallgatóság jól ki-aludhatta magát.

Kedd:

Macsó Ricsit, az első résztvevős férjet, mélyen felkavarták az engedelmességről hallottak. Eddig ugyanis úgy gondolta, hogy ez csak a feleségére vonatkozik. (Otthon gyakran idézte Szűz Máriát: „Legyen neked az én ígém szerint!”) A ma hallottak – ti., hogy ő is engedelmeskedjen a felesé-

gének – annyira megrázták, hogy felütötte a Szentírást és könnyek között olvasta el Mária szavait: „Legyen nekem a Te igéd szerint!”

Szerda:

Locsi Tercsi, öt gyermekes édesanya az előadáson elvesztette férfiasságát, és férje örömére, estig nem is találta meg.

A délutáni kirándulás némi riadalmat keltett többekben, miután kiderült, hogy ez autózás nélkül értendő. Menet közben „Jé, ezt így is lehet!” felkiáltással, gyönyörködtek a tájban az aggodalmaskodók.

Csütörtök:

Hallgatag Joe, a héten először – az előadók felhívására – beszélgetett a feleségével: Hol a zoknim? – kérdésére az asszony kitörő örömmel, szolidan két óra időtartamban válaszolt.

A gyermekfoglalkoztató (aki utálja a 19 év alattiakat) könnyek között bensőséges vallomást tett: két kisgyerek pusztit adott neki. Ez annyira meghatotta, hogy elhatározta: ezentúl már csak a 19 éven aluliakat szereti majd.

Dolce Vita és Vito házaspáron ekkora már édesség-elvonási tünetek jelentkeztek. Csokit, süteményt, fagyit vasárnap óta nem láttak, és az így kialakult szükséghelyzetben, „Édesem!” felkiáltással fordultak egymás felé.

Péntek:

Euro Liza és férje a pénteki aratásra való felhívást félreértve a legközelebbi bevásárló központba rohantak. Az aratáshoz a férj leértékelt kínai rizsarató kaszát, a feleség csinos afrikai fűszoknyát, a gyerekek amerikai, Garázdálkodj okosan! nevű társasjátékot vásároltak.

Szombat:

Mindenki lelkileg feltöltődve utazott haza, annyira, hogy kitartó munkával 3 nap kellett ahhoz, hogy a régi kerékvágásba visszatérhessenek.

Nyaralás nálunk, de nélkülünk

Ha nyaralni megyünk, gondot okoz, ki locsolja a virágokat, ki üríti a postaládát, ki eteti a háznál fellelhető állatokat, ki húzza ki a kukát, ki vigyáz a házra. Több család is talált megoldást erre a problémára oly módon, hogy nyaralásuk idejére, amíg ők távol voltak, otthonukba hívtak megbízható, ismerős családot, aki cserébe gondját viselte a háznak. Néhányan jelezték, jó lenne, ha segíteni tudnánk abban, hogy a „kiadó” otthonok és a nyaralni vágyó családok egymásra találjanak. A Sallai házaspárnál jelentkezhetnek a szállást kínáló és kívánó családok (elérhetőségük a 3. oldalon).

Lépcsőházi beszélgetések: ezúttal az anyaméhben

Jézus példabeszédekben tanított a Mennyek országáról. Hozzánk is emberek jönnek és kérdezik: Létezik-e Isten? Van-e élet a halál után? És talán szólhatunk hozzájuk a következő példabeszéddel:

Egy várandós anya két gyermeket hord a méhében. Az egyik egy „kis hívő”, a másik egy „kis szkeptikus”. A szkeptikus azt kérdezi:

– Te hiszel a születés utáni életben?

– Hát persze! – mondja a kis hívő. – Az itteni életünk arra való, hogy felkészüljünk a születés utáni életre, hogy elég erőssé váljunk arra, ami ott kint vár bennünket!

– Hülyeség! – mondja a szkeptikus. – Ez nem igaz! Hogyan nézhet ki a kinti, külső élet?

– Pillanatnyilag még nem tudom – mondja a kis hívő –, de biztos sokkal világosabb, mint itt bent! Talán, lehet, hogy a szánkkal fogunk enni s a lábunkkal fogunk menni!

– Nonszensz, lehetetlen! – mondja a szkeptikus. – Megyünk a lábunkkal és eszünk a szánkkal!? Micsoda hülyeség! Ez egy fura ötlet, hogyan is működhetne! Itt van a köldökszínór, ami biztosítja a táplálékot. Nem lehetséges élet a születés után, hiszen ez a színór már így is túl rövid!

– Hát persze, hogy működni fog, csak minden egy kicsit másként fog kinézni – mondja a kis hívő.

– Soha sem fog működni! – véli a kis szkeptikus. – Még soha senki nem tért vissza a születés után! Születés után vége az egésznek! Az élet nem más, mint egy nagy sötét tortúra!

Még ha nem is tudom pontosan, milyen lesz a születés utáni élet – mondja a kis hívő –, de azt tudom, hogy találkozni fogunk az édesanyánkkal, és ő nagyon vigyáz majd ránk!

– Anya!? Te hiszel egy anyában? Hol van? – kérdezi a kis szkeptikus.

– Itt van körülöttünk, mi benne vagyunk, és általa léteünk, nélküle nem létezhetnénk! – válaszolja a kis hívő.

Mire a kis szkeptikus:

– Soha nem láttam még semmilyen anyát! Nincs is ilyen!

A kis hívő elgondolkozik egy pillanatra.

– Néha, amikor nagyon csendben vagyunk, hallhatod, ahogy énekel, vagy érezheted, amikor megسيمogatja világunkat! – mondja aztán halkan. – Mindenesetre én hiszem, hogy az igazi életünk a születés után kezdődik!

A pápára figyelünk

Ti is „fogadjátok házatokba” Máriát

„Íme, a te Anyád!” (Jn 19,27) Mielőtt Jézus meghalt, János apostolnak ajándékozta a legdrágábbat, amije volt: az Ő édesanyját, Máriát. A Megváltó utolsó szavai ezek; ezért bizonyos ünnepélyességet tartalmaznak, ugyanakkor Jézus lelki végrendeletét képezik.

Gábrriel angyal Názáretben elhangzott szavai: „Üdvöz’ légy, kegyelemmel teljes!” (Lk 1,28) megvilágítják a Kálvária-hegyi jelenetet is. A megtestesüléssel kezdődött el az, aminek a beteljesedésére a keresztt mutat rá. A megtestesüléskor Mária emberi természetet ajándékozott méhében az Isten Fiának; a keresztt alatt János személyében szívébe fogadja az egész emberiséget. Mária a megtestesülés első pillanatától fogva az Isten anyja; fia, Jézus életének utolsó pillanatában minden ember anyjává lesz. Ő, aki bűn nélkül volt, a Kálvárián megismeri magának a bűnnek a szenvedését, amelyet a Fiú magára vett, hogy megváltsa az embereket. A keresztt alatt, amelyen meghal az, akit Mária az „igen” által méhébe fogadott az angyali üdvözléskor, most Jézus által bizonyos módon „második üdvözlésben” részesült: „Asszony, íme a te fiad!” (Jn 19,26).

A Fiú a kereszten kiönti anyjának szíve fájalmát. Minden szenvedő gyermeknek ez a vágya. Ti is szembe találjátok magatokat a szenvedéssel: az egyedülléttel, a sikertelenségekkel és csalódásokkal a személyes életekben, a felnőttek világában és a hivatás megélésében jelen levő nehézségekkel, a válásokkal és más szomorú esetekkel a családokban, a háborús erőszakkal és az ártatlanok halálával. Egy azonban egészen biztos: tudnunk kell, hogy nem vagytok egyedül a nehéz pillanatokban, amelyek egyetlen ember életéből sem hiányoznak. Jézus, ugyanúgy, mint Jánosnak a keresztt alatt, nektek is odaajándékozta az Ő Anyját, hogy szelídségével vigasztaljon benneteket.

Az evangélium így folytatódik: „attól az órától fogva házába fogadta őt a tanítvány” (Jn 19,27). Ez a kifejezés, amelyet az Egyház kezdeteitől fogva gyakran magyaráztak, nem csak azt a helyet jelöli, ahol János lakott. Itt

nem a házába fogadás materiális szempontjáról van szó, hanem sokkal inkább annak lelki vonatkozásáról, azaz arról az új kapcsolatról, amely Mária és János között létrejött...

Ma Krisztus egészen egyértelműen azzal a kéréssel fordul hozzátok, hogy ti is „fogadjátok házatokba” Máriát, fogadjátok őt abba, ami a tiétek, hogy tanuljatok tőle. Ő „szívébe zárta mindezeket a dolgokat és gyakran elgondolkodott rajtuk” (Lk 2,19). Máriától tanuljuk meg az odafigyelés benső készségét, az alázatosság és a nagylelkűség magatartását; ezek a tulajdonságok Isten első munkatársává tették őt az üdvösség művében. Mária teljesíti anyai szolgálatát és hivatását, amelyben benneteket is nevel és formál, amíg Krisztus teljesen ki nem alakul bennetek. (Vö.: Rosarium Virginis Mariae 15.)

Éppen ezért ma is megismétlem püspöki és pápai szolgálatom jelmondatát: „Egészen a tiéd”. Életemben mindig is tapasztaltam az Úr édesanyjának szeretetteljes és hathatós jelenlétét és Mária engem – Szent Péter apostol utódját – ezen küldetésem teljesítésének minden napján elkísért.

Mária az isteni kegyelem anyja, mert ő a kegyelem szerzőjének anyja. Bízátok rá magatokat teljesen és egészen. Így fogjátok Krisztus szépségét visszatükrözni. Ha nyitottak vagytok a Lélek sugallatára, rendíthetetlen apostolokká váltok és képessé lesztek arra, hogy széles körben elterjesszék a szeretet tüzét és az igazság fényét. Mária iskolájában felfedezitek majd, hogy Krisztus milyen konkrét feladatokat vár tőletek. Megtanuljátok, hogy Őt tegyétek életetek első helyére, és gondolataitokat, valamint cselekedeteiteket Őrá irányítsátok.

(II. János Pál pápa üzenete a XVIII. Ifjúsági Világnapra
Virágvasárnap, 2003. április 13, fordítás: MKPK Titkársága)

Az anya olyan, mint egy légkör. Egészséges légkörben jobban érezzük magunkat, ezért keressük fel ilyen helyeket, ha kúrálni akarjuk magunkat.

Így hat a Szűzanya a kegyhelyeken. Az emberek egy klímát, egy légkört, egy megerősödést tapasztalnak meg. Megerősödést a hitben, a reményben, a szeretetben. Vagy egyszerűen jól tesz az Anyánál lenni.

Schönstattban a Szűzanya ismét útra kelt: szentélyeiben és a sok ezer házszentélyben helyek hálózatát teremtette meg, ahol az ember olyan klímában merülhet el, ami jól tesz neki. Ahol az ember az Ő közbenjárása által Isten közelségét élheti át. Ahol az ember otthon van. (Tilman Beller)

Háziszentélyünk születése

1999. február 11-én, a Lourdes-i jelenés évfordulóján alapítottuk a háziszentélyünket. Akkor a hálósobánkban egy íróasztalon alakítottuk ki a szentélyt. Az volt a tervünk, hogy majd készítünk egy szép szárnyas oltárhoz hasonló faszerkezetet, és alatta helyezzük el a Szűzanya képét, és amit még fontosnak találunk. Később azonban úgy hozta az élet, hogy a háziszentély egy szép, fonott, felnyitott utazótáskában kapott helyet. Ez az utazótáska, azt hiszem, két szempontból is személyünkre szabja a házi szentélyt, és kifejezi életstílusunkat.

1. Egyrészt egyfajta ideiglenes, átmeneti jelleget mutat. Arra figyelmeztet, hogy állandóan úton vagyunk, zárandokolunk, soha nem állapodunk meg, haladnunk kell tovább. Arra figyelmeztet, hogy ne bízzuk el magunkat, ne érezzük úgy, hogy megállapodtunk, mindig készek legyünk a változásokra. Ezt igen találónak érezzük rohanó-kapkodó mindennapi életünkben.

2. 2001-ben átépítettük, bővítettük a házunkat. Emiatt három hónapra át kellett költöznünk egy másik helyre, történetesen egy nyári hónapokban üresen álló óvodába. Ez alkalommal ismét csak nagyon praktikusnak találtuk az utazótáskát. Rájöttünk, hogy a „mobil” háziszentélyt milyen könnyű magunkkal vinni, bárhol vegyünk is szállást. Ez pedig biztosította és biztosítja az állandóságot. Bárhol legyünk is, mindenütt otthon vagyunk, velünk a Szűzanya, Jézussal. Legutóbb Henrik atya tartott „multicsaládi” gyónást nálunk (3-4 család jött el). A mobil háziszentélyt áttettük a hálósobánkból egy elkülönültebb szobába, amely így gyóntatóhelyiséggé alakult át, ahova a családok tagjai szépen, egyenként „beszivároghattak” letenni bűneiket, vagy a kisebbek „pókhálózni”. (Pókhálózás = az első szentgyónásban még nem részesült picik gyerekek a gyóntató atya segítségével megszabadulnak a szívükre ráakódott csúnya „pókhálóktól”).

Háziszentélyünk, amely az építkezés után ismét a hálósobánkban kapott helyet, sohasem ugyanaz. Gyerekeink újabb és újabb rajzai, imádságai,

versei veszik körbe az utazótáskát, mely mögé a falra nemrég tényleg oda-került egy kápolna-sziluetten ábrázoló, óriási parafatábla, karácsonykor fenyőág, húsvétkor festett tojások, mindig az ünnepkörnek megfelelő dekorációk kerülnek rá. Néhány fénykép, imaszándék-cédulák: a családok, akikért imádkozunk. János nagypapa, dédnagymamák, akik már a mennyből néznek le ránk stb. A gyerekek normális esetben nem járnak be a hálósobába, csak ha együtt imádkozunk, vagy egyénileg akarnak a szentélyben lenni (ha szomorúak, „menekülnek”, imádkozni szeretnének).

Gyerekeinket megkértük, mondjanak néhány szót a házi szentélyünkről:

Bori (13 éves): bármikor idejöhettek és elmondhatom a bánatomat, imádkozhatok.

Deti (11 éves): velünk lakik a Szűzanya és Jézus, a házunkban.

Enikő (11 éves): ez egy családi kápolna – együtt imádkozik itt a család, az esti imából megtudjuk, kivel mi történt aznap; megoldást jelent a gondokra.

Virág (8 éves): segít bennünket jónak lenni; jó itt imádkozni, megbeszéljük itt a dolgokat.

Boldizsár (6 éves): itt „pókhálózunk”; a vendégek is idejönnek velünk imádkozni este.

„Tedd könnyűvé énnekem ezt a nehéz hűséget”

(József Attila)

Az Úr ideje, az idő urai, avagy az egymásra szánt idő

Férj: Többször terveztünk hosszabb, 5 órás együttlétet kettesben, de ritkán sikerült megvalósítani. Ezért elhatároztuk, hogy a 16. házassági évfordulónkat úgy ünnepeljük meg, hogy körbeciciklizzük a Balatont kettesben. Az évközben hallott előadásokban többször szerepelt az egymásra szánt idő, a kommunikáció szükségessége. A beszélgetés minőségének javítása. Az ünnepek méltó megünneplése. Megállás a hétköznapiakban: visszaemlékezünk arra, ami szép volt és erőt merítünk belőle.

Feleség: Szép munka volt az előkészület, amit a kerékpártúra megszervezése igényelt. A nagyszülők épp Balatonfenyvesen nyaraltak, ők vállalták a gyerekek megőrzését a kirándulásunk idejére, így onnan indult a túra. Az odavezető úton jókat beszélgettünk a gyerekekkel, kártyáztunk. Jó volt úgy elindulni biciklizni, hogy biztonságban tudhattuk őket, sőt legnagyobb, 13 éves lányunk így búcsúzott, hogy: „Számíthatsz rám, anya!”

Férj: A túra alatt megélhettük azt a szabadságot, amit a nászúton is éreztünk. Csak ketten voltunk, nem kellett senkihez sem alkalmazkodni, csak egymáshoz. (Ott vertünk sátrat éjszakára, ahol elért minket az este.) Jó volt megtapasztalni a közös életünk kezdetéhez képest a 16 év alatt megszerzett nagyobb összhangot, az összecsiszolódást, hogy már ennyire ismerjük egymást, és ennyit alakultunk egymáshoz.

Megmutatkozott ez például abban, hogy mikor és hol álljunk meg pihenni, vagy este a sátorverésnél. A napközbeni üdítő, sör, vagy kávé elfo-

gyasztásakor a randevúk romantikus hangulata volt jelen. Ilyenkor jutott idő beszélgetésre is, de még inkább a délutáni strandoláskor.

Feleség: A felhőtlen vidámság sokszor hatott üdítőleg: Dénes a mozgó bicikliről való fényképezést az ősi magyarok lovas íjászatával párhuzamba állítva igen magas fokon művelte. Gyermekeink meg is jegyezték, hogy milyen sok képen vagyok hátulról lefényképezve, vagy oldalról 6x9-es mosollyal.

Férj: A vasárnap esti szentmise előtt egy órával érkeztünk a fenyvesi templomhoz. Szép emlékün, hogy az ajándékba kapott időt egy padon pihenéssel tölthettük (én hátradőltem, feleségem pedig fejét ölembe hajtva feködött). Külön érdekessége volt a misének, hogy egy, a házassági évfordulójukat ünneplő párért ajánlották fel, így egy kicsit mi is jobban magunkénak éreztük az áldást.

Feleség: Ennyi szép élménnyel gazdagodva jó volt visszatérni a gyerekekhez. Ők is lelkesen fogadtak és mesélték saját élményeiket. Örömmel töltött el minket a nagyszülők dicsérete is, hogy mennyit komolyodtak a nagyok, milyen jó volt mindegyik gyermek a négy nap alatt.

Férj: Hazafelé is vidám hangulatban telt az út. Amióta itthon vagyunk, a gyerekekre szánt időn is sikerült javítani. Batthyány-Strattmann László példáját a gyerekeivel töltött sétákról többször is hallhattuk az előadásokban. Mi is elhatároztuk ezt, és már harmadik hete meg is valósítjuk a gyakorlatban.

Feleség: Minden este más gyermekünkkel megy el valamelyikünk sétálni háromnegyed órára. A sorra kerülő gyerek választhat a szülők közül. Az első körben természetesen mindegyik az apukáját választotta. Addig én a vacsora utáni és a lefekvés előtti teendőket végeztem itthon a többi gyerekekkel. Érdekes volt a lelkemben megtapasztalni, hogy egyfelől nagyon örültem, amiért ilyenkor kettesben lehetnek az apukájukkal, másfelől enyhe irigységet is éreztem. (Mert nekem itthon ez idő alatt a munka maradt.) De hála Istennek én is sorra kerültem és részesülhettem ebben a jóban.

Férj: Egyszer közösen mentünk el mi ketten két kiválasztott fiúval, mert egy problémát szerettünk volna velük megbeszélni. Egész úton mi „prédikáltunk”, és nem kerültünk egymáshoz közelebb. Azt tapasztaltuk, hogy ez így nem volt szerencsés, mert pont a séta lényegét veszítettük el vele.

Feleség: Fontos, hogy ezek a séták az elfogadás jegyében teljenek. Csak ebben a szeretetteljes, baráti légkörben tudnak megnyílni a gyerekek. Ekkor jönnek elő a lelkük mélyéről a vágyak, a sérelmek, az örömök. Mi is

jobban megismerjük így a cselekedeteik mozgatórugóit. Minden gyerek nagyon élvezi azt, hogy csak rá figyelünk és az egész utat végigbeszéli, nekünk alig kell megszólalni. Jó, hogy a nagyobb gyerekeknél egészen távoli témák is előjönnek. A lelki haszna mellett érezzük magunkon az esti séták jótékony testi hatásait is.

Férj: Utólag visszagondolva szerencsés volt a sorrend. Először mi tölthetünk el kettesben egy hosszabb, egymásra szánt időt, így megerősödve, és a megajándékozottság élményétől gazdagodva át tudtuk érezni annak sürgető fontosságát, hogy a gyerekekre is külön-külön szánjunk időt. Az egymásra fordított idő, az elfogadás által, jó irányba tudja befolyásolni a szeretetteljes családi légkör kialakulását. Így válhatunk egymás számára az öröm forrásává.

A dolgok a helyükre kerülnek

(avagy: Rendesnek lenni kevesebb munkával jár)

Az előző számban ebben a rovatban „*A lustaság ellenszere*” c. írás kapcsán jutott eszembe, hogy megosztom Veletek rendetlenséggel-renddel kapcsolatos élményeinket.

Családunkban gyakran átéltük a „soha semmi nincs meg” állapotot. Csüggesztő volt, hogy napjaim nagy része ide-odapakolással telik, mégsem találjuk a dolgainkat. Sok erőt, energiát vett el az állandó keresgélés, hiszen az iratkupacok szanaszét szóródtak a lakásban, a leghetetlenebb helyekre hordták a kicsik. Az „eltűnt” holmik felkutatása örölte idegeinket is, veszekedéseink állandó témája volt. Már féltem, ha elő kellett halászni valami fontosat, azt se tudtam, vajon merre keressem.

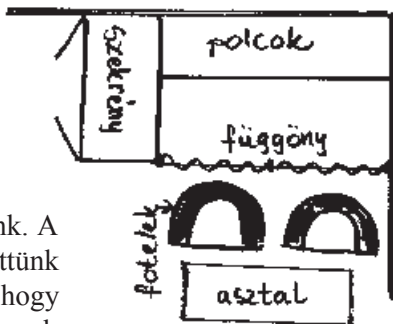
Egyszer egy schönstatti ismerős családnál jártam, ahol azt láttam, hogy a szekrények, a fiókok, az irattartók fel vannak címkézve. A háziasszony megmutatta, hogy a szekrény belsejében még a polcok is (mert a nagymama gyakran van a gyerekekkel távollétükkor, ne kelljen annyit keresgélnie). Beszélgettünk, és akkor értettem meg, az a probléma nálunk, hogy a dolgainknak nincs meg az állandó helye. Van néhány polc, fiók, ahova rendszeresen lerakodunk, ott gyűlik-gyűlik, majd vándorútra kél a sok cucc.

A jelszó tehát az lett: mindennek legyen meg a maga helye. Igen ám, de nincs pénzünk komódokra, polcrendszerre, fiókokra, hiszen minden fillérünket akkor be kellett osztani. Így elkezdtem gyűjteni a megfelelő méretű erős kartondobozokat az üzletekből, irattartó papucsokat vettem, ezeket egymáshoz illő csomagolópapírral, tapétával vontam be vagy a gyerekekkel dekoráltattam őket, majd felírással láttam el.

Így az előszobában szépen bevont, ívesre vágott kilós mosogatóporos dobozba került a postaláda tartalma, innen várta, míg a különböző irattartókba kerül (számlák, garancialevelek, biztosítás, lakással, autóval kapcsolatos iratok, adóügyek, orvosi papírok, okmányok közé, mind külön „papucsban”). Helyük lett a varrni-, vasalnivalóknak (nem kupacokban porosodnak), a gyerekek alkotásainak, a kinőtt gyerekholmiknak, maradék anyagoknak, fonalaknak, leveleknek, de a meglévő szekrényeket, fiókokat is elrendeztük, minek hol legyen a helye. A gyerekszobában is dobozokba kerültek a kockák, műtűrök, a Lego pl. nagy széles lapos dobozba, onnan ki sem kell önteniük, ha építeni akarnak belőle.

Szép lassan haladtam végig a lakás részein, közben sokat selejteztem, és jó érzéssel töltött el, hogy áttekinthetővé válik a lakásunk, egyre kevesebb helyen uralkodik a kaosz.

Igen ám, a dobozok szaporodtak, és nem szép látvány, ahogy a szoba sarkában sorakoznak. Ekkor „örököltünk” egy elég kopott polcrendszert, amit a falra merőlegesen befördített nagyszekrénnel és egy szép sötétítő függőnnyel elrejtettünk. A szekrény felső sarkába és a falba erősítettünk fa függőnytartó rudat. (Férjem mondta, hogy inkább rajzoljam le, mert így nehéz elképzelni.) Itt találtak helyet a ritkán használatos, nem szem elé való holmik.

Ezzel az egyszerű elgondolással (hogy mindennek legyen meg a helye) időt, energiát nyertünk, és azóta is sok bosszankodást előzünk meg. Rendetlenség így is lehet, ha „kilazulunk”, de azt könnyebb felszámolni, és kisebb erőfeszítés rendet tartani.

Azóta is azt tapasztaljuk, hogy azokat a dolgainkat nem találjuk, aminek még nincs meg a helye, a gyerekek is azokat a játékokat hagyják szét leginkább, amiről nem tudják, hova tartoznak.

Nem régen jártunk egy másik schönstatti családnál, akik néhány évvel korábban költöztek új házukba. Beépített szekrényre még nem volt pénzük, szinte minden holmijuk dobozokban volt. Ennek ellenére mindent megtaláltak, szép rend volt náluk. A dobozokra rá volt írva, mi található bennük, csoportosítva voltak. A könyvek is ABC-sorrendben elpakolva. Ebből is azt tapasztaltuk, a rend nem pénz, hanem elszánás, szervezés, ötletesség és egy kis fegyelem kérdése.

Otthonra találtunk

Anyósomék, gyermekeink és mi. Mégis együtt a szeretetben? Mi a titka? Azt hiszem a hit. A mélységes mély és a gondviselésbe vetett hit. A mi családunk ezt most az utolsó három évben önmagán tapasztalhatta meg. A gondviselés úgy tudott igazán működni, hogy három generáció élt együtt. A férjem szülei teljes természetességgel fogadták be otthonukba hatfős családunkat.

A szolgálati lakást, amelyben tizenhárom és fél évig éltünk, el kellett hagynunk. Közben a férjem munkahelye is bizonytalanná vált. A legkisebb gyermekünk még nem volt egy éves. Hát, innen tényleg csak felfelé vezetett az út. Hogyan legyen tovább?

Akkoriban csak az új ház építése látszott járható útnak. Tehát otthontereemtésbe kezdtünk. Ősszel megvettünk egy szép telket, ezt testvéri segítséggel tudtuk megtenni. Az építkezést mínusz 900.000 forinttal kezdtük. Ekkor költöztünk négy gyerekkel férjem szüleihez.

Hogyan sikerült nekünk nyolcunknak mindenféle lelki sérülés és hasonlók nélkül együtt élni két évig? Azt hiszem az alapja az, amit anyósom mondott egyszer nekem, és azóta is sokszor eszembe jut: „A gond a világban főképpen az, hogy mindenki a saját boldogságát, kielégülését és könnyebb életét keresi. Pedig nem azt kellene néznünk, hogy nekünk mi a jó, hanem azt tenni és figyelni, hogy a másiknak mi lenne a jó.” Végiggondolva, ez így teljesen logikus, hiszen ha mindenki így cselekedne, akkor tulajdonképpen mindenkinek jó lenne. Rajtuk, amíg ott éltünk, végig lehetett érezni, hogy ezt ők valóban komolyan gondolják. Megtapasztaltuk az irántunk való figyelmet és annak a keresését, hogy hogyan lenne nekünk, a befogadottnak jó vagy könnyebb. Erőt adott nekünk, hogy láthattuk velük élve, hogy van ehhez erejük és hitük. Mi tanulhatunk ebből, hogy hogyan éljük mi is az életünket. Nekik köszönhetjük, hogy gyermekeink az építkezés gyötrelmeit szinte észre sem vették és lelki sérülés nélkül úszták meg az „albérletet”.

Közben felépült szép, új otthonunk, ahol tényleg egyre inkább otthon is érezzük magunkat. A férjem munkája is megoldódott. Életünk visszakерült egy nagyon jó kerékvágásba.

Tehát hiába az eltérő gondolkodásmód, más élethelyzet, más szükségletek, a kényszerű együttlakásra mégis szépen tudunk visszaemlékezni.

Még egy gondolatot szeretnék írni, mely egy régebbi Oázis cikk kapcsán körvonalazódott bennem. Azt látom körülöttem, hogy a nagyszülők úgy próbálnak segíteni lányuknak, menyüknek, ahogy azt ők gondolják és nekik könnyebb, pedig lehet, hogy az asszonykának más tenne jót. Az egyiknek például egy kis szabadidőre, a másiknak egy kis beszélgetésre, a harmadiknak vasalásra lenne szüksége... mindenkinek másra, az élethelyzetének megfelelően. Többek között ezt is megtanultam anyósomtól, s erre a gyerekeimnél már tudatosan figyelek.

Örömmel mondhatom el szeretteim nevében is, hogy erőforrásunk a családunk.

Mennyei Atyánk! Amikor az „atya” szót kiejtjük, egy otthonra gondolunk. Azért létezőnk, hogy egyszer örökre otthon legyünk nálad. Azért létezőnk, hogy életünk legyen egy térben, amelyet Te teremtetél, és életünk legyen a mennyben. A menny egyszer a mi otthonunk lesz. De már most is átélhetünk és megteremthetünk egy otthont. Ez számunkra fontos. Fontos, hogy legyen otthonunk. Az otthon ott van, ahol az Apa és az Anya van. A mi saját otthonunk szintén egy hely, egy ház, amelyben otthon vagyunk. Te azt akarod, hogy az otthont szívünkbe zárjuk és arra akarsz minket emlékeztetni, hogy egyszer Nálad leszünk otthon.

Az otthonteremtés munka. Az otthont mindig újra kell teremteni. Állandóan alakítjuk és megváltoztatjuk. Az otthonunk élő. Velünk együtt növekszik, velünk együtt változik és az emlékéit őrzi mindannak, amit átéltünk. Amit átéltünk, azt jelzi, hogy közel vagy hozzánk.

Küldd el hozzám ma a Szentlelket, hogy az ott honomat más fényben lássam. Tegyé engem képessé, hogy otthont tudjak teremteni, olyan otthont, ahol szeretteim szívesen tartózkodnak. Add meg a kegyelmedet, küldd el nekem a Szentlelket, hogy a helyet, ahol élek, olyanná tudjam alakítani, hogy az a mi örök otthonunk, a Mennysország mása legyen. Amen.

(Tilman atya)

GYEREKNÖVELDE

*Mottó: „Minden gyerek, minden szülő, minden helyzet más.
Ezért nem receptet adunk, csak a tapasztalatainkat.”*

Kérdés: Normális dolog az, hogy a testvérek sokat veszekednek?! Békeszerető szülőknek elkeserítő látni a folytonos torzsalkodást, duzzogást, sértődést, vagy hallani az ordibálást.

Válasz: Teljesen normális, hogy az együttélés miatt súrlódások, feszültségek alakulnak ki a gyerekek között. Folyik a harc a hatalmi pozícióért és a szülők kegyeiért is. A mindennapi apró-cseprő csatározásokba nem érdemes belefolyni, úgysem tudjuk eldönteni, kinek van igaza, és a gyerekeknek meg kell tanulniuk nem csak a harcot, de a harc befejezését, a kibékülést is. Sokszor látjuk, hogy a néhány perccel korábban még egymást „maró” csemetéink pár perc múlva a legnagyobb egyetértésben játszanak, beszélgetnek.

Kérdés: Látunk olyat is, amikor két testvér állandóan egymást gyötri, nem tud olyat tenni a másik, ami neki jó lenne. Néha még a szinte állandó gyűlölet légköre is érzékelhető.

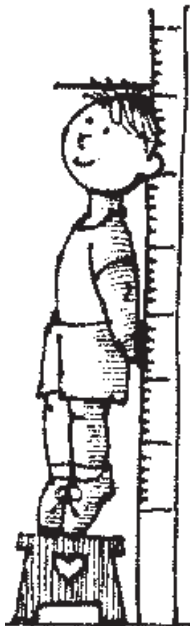
Válasz: Na, ezek azok a helyzetek, amelyek szülői beavatkozást igényelnek. Mégpedig azért, mert az erőszak erőszakot szül. Ha hagyjuk szabadon tombolni a vad indulatokat, „párzanak és fiadznak”. Az az ember, akibe belerúgnak, nagy valószínűséggel visszarúg (lelki és fizikai értelemben is) és ez így mehet egyre durvábban a végtelenségig.

Kérdés: Avatkozunk be, de hogy?

Válasz: Semmi esetre sem tettelegességre gondolok! Ha a verekedő gyereket veréssel akarják leszoktatni, csak megerősítik bennük azt, hogy a vitás kérdéseket igenis testi erővel lehet elintézni. A veszekedést lehet, hogy ott és akkor abbahagyják, de nem belső meggyőződésből, hanem félelemből, és a hátunk mögött folytatják. Mi nem ezt szeretnénk.

Kérdés: Rájuk parancsolhatunk, hogy béküljenek ki, meg lelkizhetünk, de ez valamiért nem működik.

Válasz: Az első lépés, hogy magunkba nézünk. Ez a legnehezebb, de ha segíteni akarunk rajtuk, ezt nem úszhatjuk meg.

Mi hogyan oldjuk meg a konfliktusainkat? „Elszáll az agyunk”, belegázolunk a másikba, letaroljuk, ha mérgesek vagyunk? Vagy magunkba fojtjuk a feszültséget?

De ez belül öröl, marcangol minket, nem tudunk aludni, „halál-fáradtak” leszünk, kívülállóknak panaszkodunk, mert valahol ki kell engedni a felgyülemlett káros „gázokat”. Hangoztatjuk, hogy túlérzékenyek vagyunk, minket nem szabad megbántani, mert „belebetegszünk”, ez is a lelki terror egy formája, megbénítja a körülöttünk élőket. Olyannyira káros, hogy gyóntató atyám bűnnek nevezte, mert az ember ilyenkor maga körül kering, befelé fordul. „Ki vagyok én, akit nem szabad megbántani?!” Arról nem is beszélve, hogy az elfojtott indulatok egyszer láncukat tépő fenevadakként elszabadulhatnak.

Az indulatainkkal mást is kezdhethetünk, minthogy elfojtjuk vagy tombolni hagyjuk, kordában kell tartani őket. Bátran megfogalmazhatjuk érzéseinket, úgy, hogy ne bántsuk a másikat vele. Ha nem érzi, hogy támadják, nem kell visszatámadnia. Elmondhatjuk, ez bánt engem, ettől félek, emiatt aggódom, ez rosszul esett, ez zavar, így nekem jobb lenne... Így kialakulhat egy konfliktus-megoldási kultúra a családukban, amely mintát, reméljük, a gyerekeink szép lassan átvesznek.

Kérdés: Nem tudunk kibújni a bőrünkéből egy elhatározásra, de azért szeretnénk gyerekeinknek segíteni.

Válasz: Ha hibázunk, még mindig ott marad a bocsánatkérés (gyerekeinktől is!), ami a konfliktuskezelés egyik fontos része. (Mekkorát nőhetünk gyerekeink szemében, ha megteesszük!) Emellett ha úgy tekintünk veszekező gyermekeinkre, hogy közben a magunk gyengéit is látjuk, jobban megértjük őket, és még erősebb késztetést érzünk a változtatásra.

Kérdés: Mi az, amivel jó, ha szembesülünk még?

Válasz: Megkérdezzük magunkat, eleget mozognak-e gyerekeink. Sok feszültség gyűlik fel bennük az oviban, iskolában, az életkorukból és az együttélésből fakadóan, ezt mozgással jól le tudják vezetni. Kihajtják magukból. A küzdősportok is sokat segítenek pl. a fiúknak. Van-e a mozgáshoz elegendő terük? A különszoba javít a helyzeten, de nem mindig lehetséges megoldani.

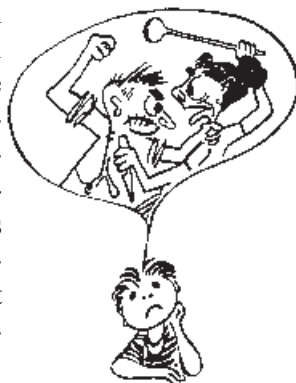
Kérdés: Tilmann atya mondta: „Kicsi a lakás, össze vannak zárva a gyerekek?! Ki kell rúgni a ház falait! Vagyis sokat kell szabadban lenni a gyerekeknek mindegy, milyen az idő. Esőben is lehet kint játszani esőköpenyben. Én is ezt tettem.”

Válasz: Magunkba nézünk, nincs-e „kis kedvencünk”? Talán a legkisebb, vagy a legügyetlenebb, vagy a leghízfelkedőbb, vagy a másnemű gyerekek, vagy a legokosabb, vagy a legvisszahúzódobb...? A testvérekkel biztosan megutáltatjuk szegényt. Vitás helyzetekben esetleg az ő pártjukra állunk. Veszekedésnél annak adunk-e igazat, aki a legjobban sír? Van gyerekek, aki ezt kihasználja

Megvizsgáljuk, gyakran néznek-e tévét a gyerekek. Amíg a képernyő előtt ülnek, jól elvannak. Amint a tévét kikapcsoljuk, csend lesz. Eddig semmit nem kellett tenniük, hogy elszórakoztassák magukat, most viszont rajtuk a sor, hogy elfoglalják magukat, ami erőfeszítést igényel. Ez nehéz annak a gyerekeknek, aki hozzászokott ahhoz, hogy a képernyő előtt fáradtság nélkül jusson élményekhez. Ürességet élnek át, függetlenül attól, hogy tartalmas filmet néznek. Ráadásul az ő ötleteik a filmbeliekhez képest kevésbé izgalmasak, ezért nem tudnak magukkal mit kezdeni. Újabb filmért nyafognak, vagy egymást piszkálják. Ha gyerekpásztornak használjuk a tévét, számíthatunk negatív következményeire.

Kérdés: Megelőzhetjük-e a veszekedéseket, amelyek igencsak próbára teszik idegeinket?

Válasz: Segít az, ha a gyerekek tiszteletben tartják a tulajdonviszonyokat. A saját játékkal mindenki maga rendelkezik. Ő dönti el, odaadja-e testvérének vagy nem. Viszont segíti nagylelkűségét, ha ilyen helyzetben kedvesen megjegygezzük: „Te is hogy örültél, amikor múltkor a testvéred odaadta a babáját neked.” Vagy: „Én is szívesen kölcsönadtam neked a kedvenc hajcsatomat.” Így ráérez annak az „ízére”, hogy egymásért vagyunk, hogy aki ad, az kap. Jószívúságával valóban jól jár.

Vannak viszont közös játékok, amelyeken megtanulják az osztozkodást. Itt segíthetünk szabályok megfogalmazásában, és nyilvánvalóvá tesszük, hogy aki ezeket nem tartja be, az kizárja magát a játékból (pl.: a pingpongasztalnál egy pár hány menetet játszik.) Itt szükség van a szülői segítségre, mert nem biztos, hogy a rendetlenkedő gyerek társai jogos követelésére békén hagyja a többieket. Más helyre vezetjük a gyereket, ahol saját magát kell elfoglalnia. Büntetése tettének következménye: aki nem tartja be a szabályokat, nem vehet részt a közös játékban. A magányos játék gyógyír le-

het a gyakran kötekedő gyerekek (megtanulja elfoglalni magát), bár természetesen ő ez ellen először nagyon tiltakozik. Tehetünk mellé néhány játékot is, de nem szólítjuk fel, hogy játsszon vele, mert „csakazértse” fog. A mi feladatunk, hogy gondoskodjunk róla, hogy a gyerek csak akkor menjen vissza a társaihoz, ha valóban hajlandó együttműködni. Ha újra kezd, újra eltávolítjuk. Ha már végképp nem tudunk a civakodókon segíteni, azt tapasztaltam, az elkülönítés a leghatékonyabb megoldás, vagyis a kert, a szoba, a lakás más részére kell menniük. (Semmiképpen sem pincébe, sötét szobába zárásra, sarokba állításra gondolok.)

Kérdés: A leggyakoribb, hogy nem tudjuk megállapítani, ki kezdte a veszekedést. Mindig a másik kezdte.

Válasz: Azzal segítünk, ha elveszjük azt a játékot, ami a marakodást okozza. „Ha veszekedtek miatta, egyikőtök sem tud örülni a játéknak. Ha tudtok vele rendesen játszani, akkor visszakapjátok.” Ekkor átélhetik a gyerekek, hogy nem éri meg veszekedni. Mindketten veszítenek. Ha újra játszeni akarnak, törekedniük kell a megegyezésre. Ha tovább veszekednek, külön kell menniük.

Bizton számíthatunk arra, hogy a gyerekeink újra és újra veszekednek majd. Harcolnak, ezzel erősödnek. Nem ijednek meg majd a külvilágban sem, ha meg kell védeniük igazukat. Viszont a gyűlölködő durvaság az, amire oda kell figyelnünk.

Kérdés: Úgy tűnt nekem, hogy inkább a kisgyerekekről beszéltél. Hogy kezeled a kamaszaid civódását?

Válasz: Őket már nem tudom nevelni, volt rá 10-12 évem. Annál inkább magamat. Tehát újra és újra magamba nézek. És beszélek nekik arról, mi van bennem, mi nem megy. Kérem a segítségüket, hogyan csináljam. Meglepően jó meglátásaik vannak. És néha ők is beszélnek arról, mi van bennük. Konkrét helyzetekben náluk leginkább a „Neked hogy esne, ha...” jellegű felvetésekkel tudok eredményt elérni, mert piszok nagy önérzetük és igazságérzetük van.

*Kések villognak bennem.
Markolnám, dobnám, döfném
egyszerre valamennyit.
Gondosan kiválasztom a
legélesebbet – és kenyeret kanyarítok a
fiamnak.* (Kányádi Sándor)

Főzőcske

A hozzávalókat négy személyre adjuk meg
(bár tudjuk hogy nem ez a jellemző létszám a családokban),
mert ezt a számot könnyű osztani/szorozni

Sonkás-tojásos makarónitorta

Egy könnyen elkészíthető egytálétel, melyben kiválóan hasznosíthatjuk a húsvétról megmaradt kifűjt tojás- és sonkamaradékokat.

Hozzávalók:

- 40 dkg makaróni
- 40 dkg maradék főtt sonka felaprítva
- 1 szál póréhagyma
- 6 dkg húsos szalonna

Öntet:

- 8 dl tejföl
- 6 egész tojás
- 1 cs. petrezselyem, bazsalikom
- só, bors

A tésztát megfőzzük. A szalonnát kockára vágjuk, zsírt kiolvasztjuk, a pörcöt kivesszük. A hagymát a megmaradt zsíron megpároljuk. A

kifűjt tésztához keverjük. Margarinál/vajjal kikent tűzálló tálba fészek-szerűen elrendezzük a tésztát, a közepébe halmozzuk a sonkát.

Az öntethez valókat összekeverjük, leöntjük a tésztát. Előmelegített sütőben 200 fokon kb. 80 percig sütjük. Ha elkészült, meghintjük a szalonnapörccel, néhány levélke bazsalikommal, petrezselyemmel díszítjük.

Változat: Tovább gazdagíthatjuk párolt gombával, sárgarépával, cukkinivel, reszelt sajttal.

Anyák napi szívtorta – sütés nélkül

(Olyan egyszerű, hogy a gyerekek és a férfiek is bátran hozzáfoghatnak, és meglepetésként elkészíthetik.)

Tésztához: 35 dkg darált háztartási keksz, 5 dkg margarin, 1 dl tej. Ezeket összegyúrjuk és a (ha van szív alakú) kapcsos tortaforma aljára simítjuk.

Krémhez: 3 nagy pohár natúr joghurt, 2 zacskó vaníliás cukor, porcukor (ízlés szerint), 2 kis zacskó zselatin.

Tetejére: kb. 40 dkg piros gyümölcs (málna, eper, meggy; mirelit is lehet).

A zselatint a leírás szerint felmelegítjük és az édesített joghurthoz keverjük. A krémet a tésztára öntjük és hideg helyre tesszük. Érdeemes előző nap elkészíteni, hogy biztosan megkössön. Tálalás előtt a formából kivesszük, késsel finoman elválasztjuk a forma szélétől és a gyümölcsöt szépen elrendezzük a tetején.

Változat: a joghurt felét felvert tejszínhabbal is helyettesíthetjük.

Filmajánló

III. rész

Tehát tanulni kell. A hetvenes években én már nem tanultam filmesztétikát. A bátyám könyvei maradtak rám, melyekből olyan alapvető fogalmakkal ismerkedhettem meg, hogy nagytotál, premier plán, alsó kameraállás... stb. Minden filmben ezekkel az apró eszközökkel variálnak ma is, mint a festészetben máig is csak vonalak és színfoltok vannak. Ezek az alapeszközök. Ma sem tanítanak filmesztétikát, pedig nagyobb szükség lenne rá, mint bármikor. Igaz a többi művészet oktatása is elkeserítően visszafejlődött, az egy irodalmat kivéve. Ezért is tud mindenki a többi művészethez is csak verbálisan közeledni. Ha egy festmény előtt megállunk, elmondjuk a képen látható eseményt (pl.: Krisztus keresztre feszítése), aztán kész.

Mi ebben a nagy? – kérdezzük, mert ezt a témát több százan megfestették akkoriban. Ott van az orrunk előtt, és nem látjuk azt a többet, ami a téma mögött van. Ami nem mondható ki szavakkal, hisz azért lett festmény, és nem regény vagy vers.

Ráadásul a film egy összetett művészet. Hiszen a képzőművészetek (festészet, szobrászat) a zene és a történetmesélésével az irodalom eszközeit is használja. Ezért sokkal nehezebb dolgunk van. Nem szabad megállnunk azon a szinten, hogy a „miről szólt a film?” kérdésre elmeséljük a történetét. Mert ez egy igazán értékes film esetében nem igaz. A Forrest Gump nem egy lökött ember nevetséges életéről, hanem általában az élet értelméről szól. És ha ezt nem tudjuk felfedezni a filmben, sokat veszítünk a saját életünk számára.

Vannak nagy tévedések is. Lát az ember egy jó filmet, mondanivalóval, rendesen megalkotva. Elkezd érdeklődni a rendező többi filmje iránt, és kiderül, hogy csak egyszeri „beletenyerelés” volt az alkotása, a többi műve egyáltalán nem tükrözi ezeket az értékeket. Számomra ilyen volt Wachowszki fivérek készítette Mátrix.

Később láttam a Mátrix előtti filmjüket, csorgott a vér mindenhol, a Mátrix 2-t már meg sem néztem. Vagy ilyen volt Leos Carax: A Point-Notuf szerelmesei c. filmje, nagyon tetszett, de a Pola-X kiábrándítóan üres alkotás. Az, hogy nem értünk belőle semmit, nem azt mutatja, hogy magas művészet.

Folytatjuk a következő gondolattal: Vigyázni kell a kritikákkal is!

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

*„Úgy ugrottál... a napra
közénk, ... téged,
mint te a lány levegőt, kívánt
édesanyád.”*

(József Attila)

Szeretnénk értesíteni benneteket, hogy megszületett nyolcadik gyermekünk, MIKLÓS 2003. november 9-én. Már javul az arány, de még így is 5:3 a lányok javára.

Oroszi Ferenc és Juli Válból

Örömmel értesítünk benneteket, hogy Pfitzner JÚLIA kisasszony 2004. február 12-én, az egész család örömeire egészségesen megszületett!

Pfitzner Tibor és Ági

Veszprémből

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra!

Ha szeretnétek az örömhírt az újságban megjelentetni, kérjük, juttassátok el a szerkesztőségbe!

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Hároméves kisfiúnk csúnyán evett, többszöri felszólításra sem hagyta abba a tészták hintáztatását a tányérja fölött. Mondtam neki, aki játszik az étellel már nem lehet éhes, ezért befejezzük az ebédet. Ő természetesen teli torokból ordította, hogy nagyon éhes. Kivettem az etetőszékből, ő ordított, mostam a popiját, ő ordított. Vittem fel az emeletre, mert a földre vágta magát, ő ordított. Ráültetem a WC-re, ő ordított.

Látva tántoríthatatlanságomat, egyszer csak elkeseredetten, sírva azt kiabálta:

– Anyucika, nem akarok visítani!

– Akkor ne visíts – mondtam én kedvesen.

Mintha egy pillanat alatt kicsérelték volna, arca kisimult, felragyogott:

– Jó! – felelte teljesen nyugodt hangon, és mint egy jófiú, szépen masírozott be az ágyába lefeküdni.

Hároméves kisfiúnknak a lábán vágtam a körmöt. Ő ezt nagyon nem szereti, kalimpált, nyafogott közben. Ahogy a hadműveletet befejeztem, a sajátomat kezdtem vágni. Ő figyelmesen nézett.

– Látod, anya nem visít a körmvágástól – mondtam neki.

Ő egy kicsit elgondolkozott és azt mondta:

– Ha én vágnám a körmödet, te is visítanál.

Kisfiúnk ül a WC-n. Én hallgatom, hogy csobog-e már a pisi. Ő a feje fölött lévő tetősík ablakot lesi és figyel az esőcseppek kopogását. Hirtelen megszólal:

– Anyucika, nézd, pisil a felhő!

Nyolc éves kislányunk piros, fehér, zöld kockákból várat épített. Elkészült a remekmű, és boldogan hívott: „Nézd anya, milyen szép magyar várat építettem!”

A következő pillanatban másfél éves kishúga egyetlen mozdulattal porig rombolta a művét.

Mire nagy bölcsen megszólalt Kata: „Nézd anya, itt jártak a törökök.”

Nyáron egy kis tó mellett sétáltunk. Gyermekünk fürödni szerettek volna benne, mi mondtuk, hogy nem lehet, mert nagyon moszatos. Nyaralásunkból haza érkezve kisfiúnk magyarázta a nagypapának:

– Képzeld, nem engedte meg apa, hogy fürödjünk, mert a tó nagyon moszatos volt!

– Anya, miért vagy szomorú?

– Nem vagyok szomorú, kisfiam, csak nagyon fáradt vagyok, majd’ elalszom.

– Akkor aludj itt az ágyikón.

– És te mit csinálsz addig?

– Hát..., a hasadon lovagolok.

– Mérges vagyok anyára! – hüppög Petikénk.

– Miért?

– Mert nem adtál csokit.

– Nem adtam csokit, mert alig ettél az ebédből. Ha szépen ettél volna, kaptál volna csokit.

– Akkor mérges vagyok a Peti-re – vont le kisfiúnk a végső következtetést.

– Vedd ki gyorsan a szádból a kezed, kisfiam, mert a csúnya bacik belemennek a szádba és megfájdulhat a pocakod.

– Akkor mondd meg a baciknak, hogy gyorsan jöjjenek ki a számból!

– Nézd, a szomszéd cicája már megint belekakilt a homokozóba! – bosszankodom.

– Mert a butus anyukája nem tanította meg a cicát WC-be kakilni – állapítja meg kisfiunk.

Vendégségbe készülődünk. Nagyfiús bársonyinetet és -nadrágot adok ovis korú fiunkra.

– Hú, de csinos vagy! – csapom össze a kezemet, amikor végeztünk az öltözködéssel. – Úgy nézel ki, mint egy igazi apuka.

– Akkor én vagyok az apa, te meg az anya, jó?

– És akkor szegény apával mi lesz? – kérdezem.

– Ő kisfiú lesz és oviba jár, jó? Én meg dolgozóba!

Vacsoránál beszélgettünk arról, hogy az iráni földrengés miatt sokan váltak hajléktalanná.

Kislányunk csodálkozva kérdezte:

– Miért olyan nagy baj az, hogy a földrengéstől nem tudnak spárgázni, se hidazni?

(Mint kiderült, hajlékony tornász kislányunk azt hitte, a hajlékonynak a hajléktalan az ellentéte.)

A hároméves kis Lilla már három napja mindent kihányt, mikor úgy döntöttünk, hogy bevisszük a kórházba. Amikor beérünk, mon-

dom neki, hogy köszönjön a doktor bácsinak. Erre csak makacsul meg rázza a fejét.

– Biztos kivágták a nyelvét ennek a gyereknek – mondja az orvos. Mire ő:

– Nem, csak megsüketültem!

Lillának sokat kell teáznia, mert sok folyadékot veszített. – Anya, nálunk az oviban csak az elegánsok kaphatnak teát. (Allergiások helyett)

Ebédre spenótot kapott. Próbálok kedvet csinálni hozzá, így biztatom:

– De finomat kaptál, milyen jó neked!

– Tudod mit, Anya? – mondja Lilla. – Kiszökök a folyosóra és hozok neked is egyet!

Reggelire kapott egy kis dobozka mézet a zsemlehez. Kanállal játszadozik a mézzel, aztán nagy komolyan megszólal:

– Ez tényleg lépes méz! Nézd, így lép!

– Nagyon büszke vagyok rád kisfiam, úgy viselkedtél, mint egy igazi jó fiú – dicsérem háromévesünket vendégségből hazafelé.

– Én nem jó fiú vagyok – mondja –, hanem tök jó fiú. (Nagyobb testvéreitől vette át a kifejezést.)

Nincs boruk

Írjátok meg, ha nehéz helyzetben vagytok, hogy tudjuk hordozni egymást. Lehet névvel, de név nélkül is. Ha megköszönni valótok van, itt azt is megtehetitek.

– Nem szűnünk meg imádkozni betegeinkért és családjaikért.

– Erősítsd meg azokat a családokat, akik életük nehéz szakaszát élik most.

– Hogy a kápolna építése a Szűzanya tervei szerint folyjon és valósuljon meg. Áldj meg, Uram, mindenkit, aki részt vesz a munkálatokban és Szentlelked vezesse a döntéshozókat.

– Legyen elegendő előadó-, vezető házaspár és gyerekfoglalkoztató a 2004. évi családnapokra.

Már van boruk

– Hálát adunk a 92 magyar schönstatti háziszentélyért.

– Felajánlások formájában a szentély épületének fedezete megvan.

– Hálát adunk a betegségből felgyógyult gyerekekért.

Családakadémia híradó

Máriagyűdön március 27-28-án tartotta idei közgyűlését a Családakadémia. Kentenich atya „Megújulás” című szemelvényének közös olvasásával érkeztünk meg lelkileg a szép, felújított kolostorépületbe. Ezt követően A házaspár, mint apostoli „team” címmel tapasztalatainkat osztottuk meg egymással, mikor sikerült egymást kiegészítve jól együtt dolgozni. Ezzel egyben az április végi Családkongresszusra is készülünk, mely Schönstattban lesz. Tilmann atya is velünk volt, gazdagítva együttlétünket. Este, miután a gyerekek ágyba kerültek, az új vezetőség megválasztására került sor. Az Akadémia megálmodóját és létrehozóját, Csermák Kálmánt és Alice-t az alapszabály értelmében már nem választhattuk újra, s ők is úgy látták, jó, ha most más veszi át a feladatot. Így a következő három évre Varga Károlyt és Erikát választotta a közgyűlés a Családakadémia élére.

Vasárnap a beszámoló (családtréner képzés 3. évfolyam, imakör, szentély lelki építése, könyvkiadás, egyéb új kezdeményezések) hangzottak el, majd a jövő évi tervekről beszéltünk. Szűzanyánk oltalmába ajánlottuk ismét szívügyünket, a Családakadémiát, s Vele dolgozunk tovább.

SCHÖNSTATT-HÍREK

A Gódány házaspár több magyar püspöknek elküldte az *Oázis Közélet és mi és Szeretjük az egyházat* című számát. A püspök atyák kedves válaszleveleket küldtek és szívesen fogadták az újságokat. Például Várszegi Asztrik pannonhalmi főapát úrtól a következő levelet kaptuk:

„Hálás szívvel megköszönöm Oázis című lapjuk egyházzal és közélettel foglalkozó számait. Nagy örömmel olvastam bele az írásokba. Gratulálok az igényes és szép munkához, mellyel a keresztény családokat megerősítik az egyház közösségében.

Isten áldását kérve életükre és családjukra,
tisztelettel és szeretettel köszöntöm Önöket:

Gódányi Asztrik
Várszegi Asztrik

Kedves Családok! Egyedül az utolsó családnapi hétre van még hely első résztvevőknek (augusztus 28 – szeptember 4). Várjuk jelentkezéseket!

Könyvajánló

A Családkadémia-Óbudavár Egyesület kiadásában az alábbi könyvek, füzetek jelentek meg idén:

– A SZÍV családkadémiája (ISBN 963 86371 2 9) c. füzet, mely a SZÍV újságban a Családkadémia előadó családjaival készült interjúkat tartalmazza. Méret: A/5, ára 600 Ft.

– Schönstatt bárkájában (ISBN 96386371 3 7) c. füzet, mely az alábbi gondolatokkal foglalkozik: Schönstatt mint bárka, Saját szívünk bárkája, Mária a szövetség bárkája stb. (szemelvények). Mérete: A/5, ára: 500 Ft.

– Egyszerűen önmagam (ISBN 96386371 4 5) c. füzet, mely nőknek szól, de férfiaknak is ajánlott: hogy lehetünk a tömegben önmagunk? A téma után öt lépés Kentenich atya nyomán a megvalósításhoz. Méret: 10,5x17,5 cm, megjelenés alatt.

Újra megjelent a Házasság: öröm és feladat (ISBN 96386371 1 0) c. könyv, mely a házasságról szól, nem csak fiataloknak. Ára: 500 Ft.

Ismét kapható: „A krisztusi új ember anyja és mintaképe, Mária” c. kiadvány. Ára: 700 Ft, méret: A/5, 120 oldal.

Kiadványaink az interneten a www.schoenstatt.hu/olvass oldalon is megtalálhatóak.

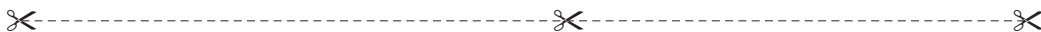
Hírek a szentélyről

1. A Szentély Alapítvány közhasznúságának ügye folyamatban van. A Schönstatt-Szentély Alapítvány adószáma: 73200031–11252201

2. Köszönjük a folyamatosan érkező adományokat. Sajnos az alapítvány még nem közhasznú, úgy tűnik, a Szűzanya még ezt az áldozatot is kéri tőlünk, hogy esetleg így fizessük be adományainkat - mint azt már többen is megtették!

3. Az MHC melletti telket megvásárolta az egyesület 6 M Ft-ért, így a kápolna és a központ nagyobb területen helyezkedhet el. Ennek megfelelően az új telken lévő kápolnára ismét beadtuk az építési engedély kérelmet. A kivitelezés az új építési engedély birtokában kezdődik majd, így az április 17-re tervezett alapköletétel várhatóan 2004. július 3. szombat 16 órakor lesz. Ennek programjáról a következő találkozón születik döntés.

A kápolna berendezésének készítése folyamatban van. A bejárati ajtó elkészült. A kb. 10 millió forintos költségvetés 30%-ára van fedezet.

Ha úgy érezzük, gazdagodunk ettől az újságtól, miért ne ajándékozhatnánk meg vele másokat is?! Előállítási költsége számonként 300 Ft, egy évre 1200 Ft, melyet a mellékelt csekken is be lehet fizetni „Oázis” megjelöléssel. Megrendelhető telefonon (87/479-002), faxon (87/479-026) e-mailen (schoenst@axelero.hu) vagy levélben.

Szeretnénk megrendelni az Oázis c. újságot példányban!

Név:

Cím:

Tel.:

Dátum:

Aláírás:

bélyeg
helye

Családok a Családért

Egyesület

Óbudavár

Fő u. 11.

Digitális tényképezés, kartográfia, kiadványtervezés, nyomdai előkészítés: Pálashy Bt.
8175 Balcsonyúrdó, Kiliátó köz 3. • Tel./fax: 88/451-312 • 2019/927/59 • www.palashybt.hu • info@palashybt.hu

<http://www.schoenstatt.hu/oazis>

8

2

7

2

Köszönöm a meleg szobát

*Köszönöm a meleg szobát,
Köszönöm ezt az estebédet,
A feleségem mosolyát,
S amit meleg szívvel élém tett.*

*Az óra tik-takos szavát,
Köszönöm a nyugtató csendet,
S azt is, hogy egy-egy jóbarát
Otthonunkba néha becsenget.*

*Köszönöm a munkámat is,
Fáradásom és pihenésem,*

*S hogy a kegyelem árja víz
Örömről át és szenvedésen.*

*Köszönöm az énekeket,
Jövő-menő áldott Igéket,
S azt is, hogy egy-egy vers felett
Melengetőn nyugszik a Lélek.*

*Köszönöm, hogy zengő tavasz
Siet felénk ezer virággal,
Köszönöm, hogy Te itt maradsz
Velünk, Uram, tavaszban, nyárban.*
(Füle Lajos)

